

Achaarya Vruksham

E Magazine of Srirangam Srimath Andavan ashramam Coimbatore

**Special Supplement on
Sri Nammazhwar
2.06.2023**

mAthA pithA yuvathayas thanayA vibhUthi:
sarvam ya dhEva niyamEna madh anvayAnAm
Adhyasyana: kulapathEr vakuLAbhirAmam
srimath thadhangri yugaLam praNamAmi mUrdhna

In this Special issue.....

	Topic	Page No.
1	<u>AzhwArthirunagari</u>	1
2	<u>Swami Nammazhwar Snippets by Anbil Ramaswamy</u>	5
3	<u>Nammalvar's Life</u>	13
4	<u>Nammalvar's Works: Tiruviruttam</u>	15
5	<u>Nammalvar in whose Honor Vaikuntha Ekadashi is Celebrated</u>	22
6	<u>NammAzhwAr mOksha vaibhavam by Madhavakannan</u>	27
7	<u>Nammazhvar Moksham - Tiruvadi Thozal</u>	31
8	<u>Swami Nammazhwar</u>	34
	TAMIL SECTION	
9	நம்மாழ்வார் - பரவாக்கோட்டை பெரியாண்டவன்	36
10	நம்மாழ்வார்	39
11	நம்மாழ்வார் வைபவம் - மங்களம் ஸ்ரீகாந்த் ஸ்வாமி	42
12	நம்மாழ்வார்-நாவல்பாக்கம் வாசுதேவாசாரியார்	46
13	திருவாய்மொழி -- நம்மாழ்வார்	48
14	நம்மாழ்வாரின் திருச்சரித்ரம்	50
15	நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி சிறப்பு	63
16	ஸ்ரீ சடாரி - நம்மாழ்வார்	63
17	நம்மாழ்வாரின் பிற பெயர்கள்	64
18	நம்மாழ்வாரால் பாடல் பெற்ற தலங்கள்	64
19	திருப்புளிய மர வரலாறு	65
20	நம்மாழ்வார் - வாழிதிருநாமம்	66
21	நம்மாழ்வார் விஷயமாக குறுக்கெழுத்து - கோதை லக்ஷ்மி	67
22	மதுரகவி நம்மாழ்வார் சந்திப்பு	69
23	நம்மாழ்வாரின் திவ்யப்ரபந்தங்கள்	71
24	நம்மாழ்வார் விஷயமாக குறுக்கெழுத்து - சரியான விடைகள்	72
25	கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - மதுரகவி	73
	நம்மாழ்வார் தனியன்	75

1. AzhwArthirunagari

The temple in this dhivya dhEsam is famously known as AdhinAthar/AzhwAr dhEvasthAnam. This town is situated on the banks of the sacred thAmirabharaNi river. Our pUrvAchAryas explain that just like akAram (paramAthmA) and makAram (jIvAthmA) has equal importance in praNavam (OmkAram), here in this dhivya dhEsam, both perumAL and AzhwAr has equal importance. This dhivya dhEsam was originally known as thirukkurugUr. This is the avathAra sthalam (place of birth) for nammAzhwAr. After nammAzhwAr's birth, this dhivya dhEsam becomes to be famously known as AzhwAr thirunagari. This dhivya dhEsam is also part of navathiruppathi (9 temples around AzhwAr thirunagari which were sung by nammAzhwAr).

nammAzhwAr has performed mangaLAsasanam (glorifications in pAsurams) to Adhi nAtham (mUlavar) and polindhu ninRa pirAn (uthsavar) of this dhivya dhEsam in his thiruvAimozhi. Glorifications of nammAzhwAr by various personalities - <http://kaarimaaran.com/songs.html>. nammAzhwAr's 32 names displayed in thirukkurugUr (AzhwAr thirunagari) Temple. [Tamil](#) and [English](#)
In his first prabhandham itself (thiruviruththam), nammAzhwAr shows his divine attachment for varAha perumAL. In the 99th pAsuram, he declares that there is nothing

more auspicious than gyAnappirAn (varAha perumAL) who rescued bhUmi pirAtti. Here in this dhivya dhEsam, there is a separate sannidhi for gyAnappirAn emperumAn with sannidhi garudAzhwAr.

[nammAzhwAr](#)'s love and attachment towards thiruvEngadamudaiyAn (SrInivAsa) is immeasurable. To reciprocate AzhwAr's devotion, SrInivAsan emperumAn descended himself in to 4 sannidhis (each in one direction).

- There is a thiruvEngadamudaiyAn sannidhi inside the AdhinAthar/AzhwAr temple – in the east side.
- There is a thiruvEngadamudaiyAn sannidhi in the south mAda street (street around the temple) – in the south side.
- There is a thiruvEngadamudaiyAn sannidhi inside the [bhavishyadhAchAryan sannidhi](#) – in the west side.
- There is a thiruvEngadamudaiyAn sannidhi in the north car street (main road) – in the north side.

During the life time of [nammAzhwAr](#), madhurakavi AzhwAr was travelling in northern part of bhAratha dhEsam. Seeing the effulgence of [nammAzhwAr](#) in the form of a shining star from ayOdhyA (where he was residing), he visits AzhwAr thirunagari and meets [nammAzhwAr](#) who was staying in the thiruppuLi AzhwAr (tamarind tree) and becomes his sishya. [madhurakavi AzhwAr](#) compiles kaNNinuN chiRu thAmbu in glorification of [nammAzhwAr](#) and spreads the glories of [nammAzhwAr](#) far and wide. While [nammAzhwAr](#) was preparing to ascend to paramapadham, madhurakavi AzhwAr

prays to [nammAzhwAr](#) to present him with an archA vigraham for his continuous worship. [nammAzhwAr](#) instructs madhurakavi AzhwAr to boil the water from thAmirabharaNi river and tells him that he will get an archA vigraham from that. When [madhurakavi AzhwAr](#) boils the water as instructed, he gets an archA vigraham with thridhaNdam (the three sticks carried by sannyAsis) and anjali hastham (hands held together in worshipping posture). [madhurakavi AzhwAr](#) being amazed by that, tells [nammAzhwAr](#) that he was expecting the archA vigraham with upadhEsa hastham (in a posture of giving instructions). [nammAzhwAr](#) tells [madhurakavi AzhwAr](#) that the vigraham arrived is the one of bhavishyadhAchAryan (the AchArya of future – SrI rAmanuja) who will appear about 4000 years later who will uplift every one. He instructs [madhurakavi AzhwAr](#) to boil the water again and after [madhurakavi AzhwAr](#) doing so, he gets another vigraham which resembles [nammAzhwAr](#). This archA vigraham was then established at the Adhi nAthan emperumAn's temple. bhavishyadhAchAryan archA vigraham was buried under the divine tamarind tree safely to be revealed in the future at the appropriate time.

[nammAzhwAr](#), [madhurakavi AzhwAr](#), [nAthamunigaL](#) (picture from kAnchIpuram) [azhagiya maNavALa perumAL nAyanAr](#), in his AchArya hrudhayam chUrNIkai 161, explains the divine emotions of [nammAzhwAr](#) towards this [emperumAn](#). He explains that [emperumAn](#)'s parathvam (supremacy) is most beautifully revealed in this wonderful dhivya dhEsam which has equal importance for Adhi nAthan emperumAn and [nammAzhwAr](#).

Subsequently, [nAthamunigaL](#) visits AzhwAr thirunagari, hearing about [nammAzhwAr](#) and his thiruvAimozhi. He meditates on [nammAzhwAr](#) and recites kaNNinuN chiRu thAmbu 12000 times. Being pleased with [nAthamunigaL](#)'s dedication and devotion, [nammAzhwAr](#) appears in front of him and teaches him all the 4000 dhivya prabhandham and their meaning. [nAthamunigaL](#) subsequently establishes the temple worship, recital methodology, etc. He divides 4000 dhivya prabhandham in to 4 parts and adds music wherever appropriate. He also teaches dhivya prabhandham with music to many of his sishyas and establishes the arayar sEvai (the practice of singing dhivya prabhandham with cymbals and action).

After some time, [emperumAnAr](#) visits AzhwAr thirunagari and performs mangALAsanam to polindhu ninRa pirAn emperumAn and [nammAzhwAr](#). He also visits navathiruppathi dhivya dhEsams. There are nice incidents identified in relation

to [emperumAnAr](#)'s visit to AzhwAr thirunagari and other near by dhivya dhEsams. When [emperumAnAr](#) performs mangaLAsAsanam to [nammAzhwAr](#), AzhwAr being greatly delighted by [emperumAnAr](#)'s devotion, gives a divine order "Hereafter my thiruvadi (lotus feet) will be known as 'SrI rAmAnujam' in AzhwAr thirunagari". Usually his lotus feet is called "madhurakavigaL" every where. But in AzhwAr thirunagari alone, it is called as "SrI rAmAnujam" following [nammAzhwAr](#)'s own orders.

As time passed, islamic invaders attacked various dhivya dhEsams in the southern region. Fearing imminent attack, AzhwAr was carried to kEraLa region where namperumAL was also present (travelling for the same reasons to avoid the attackers in SrIrangam). AzhwAr thirunagari becomes forested as people abandon the area after AzhwAr leaving the temple. thirumalai AzhwAr ([thiruvAimozhi piLLai](#) – SrI sailEsar) who is a dear sishya of [piLLai lOkAchAryar](#) and was the minister in the kingdom ruling that region, puts in great effort in bringing AzhwAr back to AzhwAr thirunagari. He locates AzhwAr thirunagari, clears the forest, re-builds the temple back to its true glories and re-establishes the temple norms. He also locates the bhavishyadhAchAryan vigraham and establishes a separate temple for bhavishyadhAchAryan ([emperumAnAr](#)) in the western part of the town. [thiruvAimozhi piLLai](#) stays at AzhwAr thirunagari and constantly engages in serving [nammAzhwAr](#) and [emperumAnAr](#) for the rest of his life.

[nammAzhwAr](#), [emperumAnAr](#), [piLLai lOkAchAryar](#), [thiruvAimozhi piLLai](#), [mAmunigaL](#)

[maNavALa mAmunigaL](#) takes birth in this dhivya dhEsam as the son of thirunAvIrudaiya pirAn thAtharaNNar. He then goes to his mAthula gruham (grand father's house) at sikkil kidAram for his early studies. Hearing the glories of [thiruvAimozhi piLLai](#), he returns to AzhwAr thirunagari and becomes a sishya of [thiruvAimozhi piLLai](#). [thiruvAimozhi piLLai](#) shows great attachment towards [mAmunigaL](#) (who is a re-incarnation of [emperumAnAr](#) himself) and instructs him to take care of bhavishyadhAchAryan sannidhi. [mAmunigaL](#) becomes to be famously known as yathIndhra pravaNar (one who is extremely devoted to SrI rAmAnuja) subsequently. [mAmunigaL](#) serves his AchAryan until he ascends to paramapadham and then leaves to SrIrangam and subsequently accepts sannyAsam there.

Thus, this dhivya dhEsam is very unique that this is the birth place of [nammAzhwAr](#), [emperumAnAr](#) (bhavishyadhAchAryan) and jIyar ([mAmunigaL](#)) – the three pillars of our sath sampradhAyam.

Courtesy:: <http://kovil.org/index.php/azhwarthirunagari/>

2.Swami Nammazhwar Snippets (July 15, 2012)

A Peek Into Satakopa's Enrapturing Sentiments

By Anbil Ramaswamy, U.S.A.

We commence our homage to Nammazhwar with his 'Thiruviruththam', which is known to be the essence of Rug Veda.

In the very first verse, the Azhwar dramatically stops the Lord, asking Him to "listen" to his petition.

பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்
இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை -- உயிரளிப்பான்
எந்நின்ற யோனியுமாய் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய்! அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே.

The Azhwar, for whom the Lord granted absolute wisdom (mayarvaRa mathiNalam) by His grace, starts with a plea to detach him from the endless chain of Samsaara.

"O, Lord of Nithyasooris! Lend me Your ears!" says the Azhwar. "You came down to earth several times on Your own accord to save the Jeevas. But, we are born with deep attachment to our filthy and impermanent bodies and despicable conduct. Thus, we are irrevocably immersed in misery. Only You can salvage us from this plight. You must listen to my petition. There is no other way for us."

The Azhwar indicates all the five realities in this first stanza itself:

1. Paramaathma Swaroopam: Imaiya Thalavaa;
2. Jeevaathma Swaroopam: Adiyen;
3. Upaaya Swaroopam: En Ninra Yoniyumaai Pirandhaay (The Lord who takes Avatharas is Himself the means);
4. Virodhi Swaroopam: Poi Ninra Jnaanam, Pollaa Ozhukku, Inninra Neermai;
5. Phala Swaroopam: Seyyum Vinnappam, i.e., Kainkaryam, Uyiralippaan.

The Azhwar's next Prabandham 'Thiruvaasiriyam' is considered to be the essence of Yajur Veda. In this, Swami Nammazhwar wonders why people do not realise their ultimate goal of Moksha but waste their lives over futile things in life. He brings this out in the sixth Paasuram.

ஓ ஓ உலகினதியல்வே
ஈன்றோள் இருக்க மனை நீராட்டி
படைத்திடந்து உண்டுமிழ்ந்தளந்து
தேர்ந்துலகளிக்கும் முதல் பெரும் கடவுள் நிற்ப
புடைப்பலதானறி தெய்வம் பேணுதல்
தனாது புல்லறிவாண்மைப் பொருந்தக் காட்டி
கொல்வன முதலா அல்லன முயலும்
இனைய செய்கை இன்பு துன்பளி
தொன்மா மாயப் பிறவியுள் நீங்கா
பன்மாமாயத்து அழுந்துமா நளிர்ந்தே.

"The Lord created the entire universe. Once, He saved it by taking the form of a wild boar. At the time of deluge, He kept the whole universe with all its inhabitants in His tummy and when the time came, He released them for another lease of life. He takes care of all the needs of everyone. When such an all-merciful Lord is there, it is intriguing why people ignore Him and run after petty deities mentioned in some insignificant contexts in the Saasthras and thus are permanently condemned to the miserable cycle of existence. It is like disregarding one's own mother who gave birth and celebrating a mere wooden plank by giving it ceremonial bath and offering even meat by killing creatures! They do so only in the false hope of securing some evanescent worldly benefits. Though they may at first appear pleasant, ultimately, they will lead to further misery by pushing them down into the mire of Samsaara."

He feels sorry for such ignorant folk and exhorts them not to be misled but to return to the royal road to Moksha, viz., Devotion to Lord Sriman Narayana.

In Periya Thiruvanthaadhi, which is held as the essence of Atharva Veda, the Azhwar wonders about the Vaamana Avathara in the following Paasuram (16).

சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது
பேர் வாமனா காக்கால் பேராளா -- மார்பாரப்
புல்கி நீ உண்டுமிழ்ந்த பூமி நீர் ஏற்பரிதே
சொல்லு நீ யாம் அறியச் சூழ்ந்து.

“How come” he asks “without living up to Your numerous glorious names and being known as ‘well born’ and ‘well bred’, You took the Avathara with the name of Vaamana — a despicable dwarf who cannot boast of any merit of birth or upbringing? Perhaps, You thought that only by assuming such a ridiculous form You could go begging for a gift of earth. And, what earth?”

“YOUR earth that You embraced; YOUR earth that You gulped: YOUR earth that You released at the time of a new Kalpa. Even though such an earth was YOUR VERY OWN, why on earth did You beg of Bali to gift it to you with the symbolic pouring of water? I really need an explanation for this queer act of Yours.”

In verse 75, he refers to “container being contained.”

புவியும் இரு விசும்பும் நின்னகத்த நீ என்
செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் – அவிவின்றி
யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார்?
ஊன் பருகு நேமியாய்! உள்ளு.

“O, Lord! You hold a discus which is capable of devouring all flesh. Both this world and Paramapadam are contained in You. Thus, You are the Lord of both the worlds (உபய விபூதி நாதன்). How come, while this being so, You chose to enter me through my auditory faculty and You became contained in me and that too permanently? Now that You are contained in me irretrievably, who can say which one is greater than the other? You or Me? If You know, You may Yourself explain this conundrum (and admit Your defeat!)” ...Peria Thiruvandhadhai 75

In the 86th and penultimate verse, the Azhwar wonders how people could save themselves when they have absolutely no thought of salvation which Sriman Narayana alone can grant.

கார் கலந்த மேனியான் கை கலந்த ஆழியான்
பார் கலந்த வல் வயிற்றான் பாம்பணையான் – சீர் கலந்த
சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையின் ஆழ்துயரை
என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது?

“People of the world are wasting their time without experiencing the bliss of the Lord’s names. The Lord is of the colour of the azure skies; He has the divine discus in his hand; at the time of deluge, he keeps the worlds in “safe custody” in his stomach and protects them; He reclines on the serpent couch. If only people should talk of these facts, they can free themselves from all sins. Without doing this, why are they wasting their lifetime? I wonder how they are able to do this and how else could they ever hope to rid themselves of sins?”
Now we shall move on to Thiruvoymozhi.

Of all the Divya Prabandhams, Thiruvoymozhi occupies a special, pre- eminent position. It is said that one should sit quietly in front of the Lord while Thiruvoymozhi is recited because the Lord would not like any disturbance while chanting of Thiruvoymozhi goes on.

Nammazhwar, who is the foremost among Azhwars, is known as ‘Satakopa’ or ‘Sataari’. The Sataari that we respectfully receive in the temples is considered the placing of Lord’s feet on our heads. The belief is that this very symbolic contact itself would redeem us.

Swami Desika says in Paadhuka Sahasram (Sloka No. 22) that it is not correct to say that only those who have studied the Divya Prabandhams of Azhwars will be welcome to the Lord and others would not be fit to receive His grace. It is for saving even those who could not or did not study the Aruli-cheyals that the ‘miracle contact’ of Sataari had been instituted. And, through this, Nammazhwar introduces and recommends the laity to the Lord for redemption. Hence, the importance of Thiruvoymozhi. We shall study and enjoy a few Paasurams therein.

**உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவனவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே!
(Thiruvoymozhi 1-1-1)**

O my mind! Rise (and Redeem) yourself by worshipping the resplendent feet of the Lord whose innumerable qualities are natural, auspicious and unexcelled; who granted knowledge and devotion which alone can dispel the foibles of sheer intellect; and who is the Master of even the tireless Celestials. This alone can obliterate grief.

The first line of the verse describes His qualities, the second His grace, the third His Omnipotence. Thus, the three lines establish His Parathvam.

The fourth line depicts both Parama Hitham (Thozhudhu) and Parama Purushartham (Ezhu).

**ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி
வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்
தெழிகுரல் அருவித் திருவேங்கடத்து
எழில்கொள் சோதி எந்தை தந்தை தந்தைக்கே.
(Thiruvoymozhi 3-3-1)**

This verse is the very life breath of Srivaishnava Sampradaya. The Azhwar desires that he should render faultless service without interruption and forever together with the Lord, like Lakshmana did it for Rama.

‘Kalam ellaam’ means including the past. How is it possible to do service retrospectively? The implication is that the service done from now on should be so intense and so dedicated as to make up for the lost opportunity in the past.

How can Lakshmana be cited as role model for ‘Kalamellaam’, ‘Udanaai manni’, Vazhuvilaa adimai, etc. He did fail on every count. How?

Firstly, he did not stay with Sri Sita when Sri Rama went after the mysterious stag. Hence, he failed in keeping constant company as promised by him. Even when Sri Rama and Sri Sita were together privately, Lakshmana stood outside possibly to avoid embarrassment to the couple enjoying each other’s company.

In an imaginary dialogue, Acharyas used to say, that Lakshmana asked the Azhwar what he would have done in the circumstances. Azhwar replied that he would not leave the place but convert himself into a lamp (Kuthu Vilakku) or a stepping stone (Padikkal) or some such inanimate object and would have stayed put there itself and thus avoided any embarrassment.

Secondly, he did not render ‘Vazhuvilaa Adimai’ (faultless service) because when Sri Rama had specifically asked him to stay and guard Sri Sita, he left her when she uttered some harsh words. This indeed was a ‘Dharma Sankatam’ for Lakshmana but it is undeniable that he transgressed the specific orders of Sri Rama and his own promise — “Aham Sarvam Karishyaami”.

The Azhwar is said to have replied that in this event, he would have split his personality — one to guard Sri Sita and the other to accompany Sri Rama.

All this may look poetic fancy and imagination running riot, but the beauty of the imagination cannot go unadmired.

‘Vazhuvilaa’ also means devoid of Ahamkaara, Mamakaara, etc, craving for name or fame, sense of competition or jealousy, sense of self gratification, according to Sri Vachana Bhushanam.

Well, that was in Thretha Yuga. What about Kali Yuga when the Azhwar lived?

It is precisely for giving an opportunity to devotees like Azhwar that the Lord had come all the way 'down to earth' in Thiruvencatam. The service one expects to do in Srivaikuntam can be done here and now and the Lord in His 'Soulabhya' is prepared to accept it.

'Ezhil kol sodhi' refers to His beauty (Soundharyam). Also, it means the one who shines in the company of Piraatti. 'Endhai' means Swami or Master and in 'Tandhaikke' the emphasis is on the final syllable 'e' which denotes 'only'. That is, for the sake of the Lord only.

It would appear that Thiruvaranga-Perumal Araiyaar, while reciting this verse, was so overwhelmed by emotion that he would go on repeating "Ozhivil kaalamellaam, kaalamellaam, kaalamellaam... and so on for long without proceeding further.

Swami Desika concludes his "Nigamana Adhikaara" of Srimath Rahasya- Thraya Saaram" quoting the verse as follows:

**ஸர்வேச்வரன் தாளிணைக்கீழ் ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி
வழுவினா அடிமை செய்ய 'நாம்' என்ற மனோரத்தின் படியே ஸர்வ தேச, ஸர்வ
கால, ஸர்வ அவஸ்தோசித, ஸர்வ வித கைங்கர்யங்களையும் ஏற்று வாழ்வார்கள்.**
After establishing that service to the Lord is 'Parama Purushartham' in 'Emmaa Veedu', the Azhwar proceeds to explain the 'last post' 'Purushartha Kaashta' in this exercise of service. The 'Ananya Seshathvam' is implied in 'u' in the Pranava Manthram.

**பயிலும் சுடரொளி மூர்த்தியை பங்கயக் கண்ணனை
பயில இனிய நம் பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனை
பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் அவர் கண்டீர்
பயிலும் பிறப்பிடை தோறு எம்மை ஆளும் பரமரே.**
(Thiruvoymozhi 3-7-1)

The term "I am NOT Seshan to anyone" excludes only all other deities and one's own self but includes "Bhaagavatha Seshathvam" (i.e.) Service to the servants of the Lord.

Emperumaanaar is said to have exemplified Sathrugnaazhwan as the role model of this "Bhaagavatha Seshathvam".

How? Sathrugna was taken by Bharatha to his uncle's house almost as if he were a piece of luggage or 'personal effects'. He had no choice nor did he desire any. In serving Bharatha, the Bhaagavatha, Sathrugna excelled even Lakshmana who went with Sri Rama to the forest but is seen on occasions to have exhibited his individuality and personal opinions. Sathrugna was Anagha' – Blemishless.

Who is a Bhaagavatha? Anyone whose thought, word and deed are directed solely and exclusively towards Bhagavan – Lord Vishnu.

Who is Bhagavan? Vishnu Purana (5.74 and 5.75) defines this: "The following six qualities are denoted by the term 'Bhaga', viz., absolute Lordship, absolute valor, absolute fame, absolute prosperity, absolute knowledge and absolute determination". It is the One who possesses all these six qualities can be called "Bhagavan".

It is Sriman Narayana alone who is the soul of all beings. All souls rest in Him. He is the cause and support of all. That is the reason why He is called "Bhagavan" which suits Him and Him only.

In the case of others, it can at best be used only as a matter of courtesy and not because they deserve to be called so"

**கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டு உழலும் ஐங்கருவி
கண்ட இன்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக்
கண்ட சதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேன் உன் திருவடியே.**
(Thiruvoymozhi 4-9-10)

“O, Lord! By Your grace, I have abandoned the limited mundane pleasures provided by the senses of sight, sound, smell, taste and touch and even the purely self-gratifying self-knowledge called “Kaivalyam” or “Atma Anubhavam”. All these pleasures are the very anti-thesis of the incomparable experience of absolute happiness that You alone can grant”.

On Thodiyaal Thirumagalum Neeyume Nilaa Nirpa: I have found out the way to realise this happiness of serving You and Your Consort, the bangle-spangled Piraatti and I have reached Your glorious feet — glorious because You both stand unique and unrivalled in Srivaikuntam. This ‘Serthi’ or ‘togetherness’ is our ‘Upaaya’ and ‘Upeya’.

This togetherness is a favorite subject of Swami Desika.

The connotation of the term ‘On Thodiyaal’ in Tamil literature is interesting. The hero tells his lady love that he has plans to go abroad. At the very mention of separation, the lady becomes so famished and thin that her bangles become loose and drop down. When he said that he would take her along with him, out of sheer exuberance, she regains more than her original form so that she now finds it difficult to put on the very same bangles and they break off!

Similar is the ‘togetherness’ of Bhagavan and Bhagavathi! (Refer Agalagillen Iraiymenru... Thiruvoymozhi 6-10-10).

**ஒன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லா
அன்று நான்முகன் தன்னொடு தேவர் உலகோடு உயிர் படைத்தான்
குன்றம் போல் மணிமாட நீடு திருக்குருகூர் அதனுள்
நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றை தெய்வம் நாடுதிரே.**

(Thiruvoymozhi 4-10-1)

“In the beginning, the Lord was alone. Neither Brahma, nor Siva, nor any Devas. No human or other beings. Nothing was there. He started creating everything including the four-faced Brahma, the Devas, the heavens where they live in, the earth where all other beings live in. It is this very same Lord who now stands as Aadhip.Piraan in ThirukKurugur in His Archaa form, exhibiting His ‘Soulabhyam’ as much as His ‘Parathvam’. When He is very much there waiting to grant whatever you want, (even Moksha on death — “... மரணம் ஆனால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்...” (Thiruvoymozhi 9-10-5). How come, you run after petty deities who are as much His creations as you yourselves are?” This includes even the ordinary kings on earth.

Udhanga asked Krishna whether Krishna could not have averted the Mahabharatha war. Krishna is said to have replied: “I have tried my best but Duryodhana was bent upon destroying the Paandavas and swore that he would not live while Paandavas were alive, thus exhibiting extreme enmity. So, I had to give up ‘peace offensives’ and resort to ‘war offensives’.

Similarly, the Lord tried His best to wean the Samsaris and elevate them to the company of ‘Nithya Sooris’, but they were obstinately determined to be ‘Nithya Samsaris’ and resisted the Lord so much that He had to give up and entrust the duty to the Azhwar!

People are confused and misled into false determination by various Saasthras and Puraanas that seek to glorify certain petty deities in certain specific contexts, giving the impression that they are either equal or even superior to Bhagavan. People do not have either the maturity or the patience to examine in what specific circumstances and for what reasons hyperbole was employed in the case of other deities. These people fail to understand how these hyperboles are never meant to detract from the ‘Parathvam’ of Bhagavan.

They do not understand how Agni, Siva and others have been spoken of highly in Thaamasa Puraanas which are really not authoritative at all and Brahma and others in Raajasa Puraanas that are perhaps only a little more authoritative than the earlier ones. The most authentic ‘Saathvika’ Puraanas have never been tired of declaring Bhagavan as ‘the Paramaathma’.

Perhaps, the Lord thought that the best person to disabuse their minds would be the Azhwar, instead of Himself making the effort that might be misunderstood as ‘self-glorification’.

In the decad 4-10, the Azhwar, out of compassion, desires to correct those whom even the Lord could not! He first establishes how 'Sriya: Pathi' is The Supreme Lord and yet He was so accessible taking His abode at ThirukKurugur, the birthplace of the Azhwar himself.

Then, he points out how ignorant folks fall for the trivial and temporary benefits made available by petty deities. He then proceeds to implore them to realise the blend of supreme power with supreme mercy of 'Sriya: Pathi' who would grant not only 'Moksha' but also all that can be and those that cannot be granted by these petty deities.

At the outset, the Azhwar established the 'Parathvam' in 'Uyarvara' and in 'Thinnan Veedu', he asserted His 'Vibhavam'. But, to no avail. He now gives a clarion call saying that in ThirukKurugur He is standing in all His 'Soulabhyam' in the Archa form waiting patiently for them to return to Him.

ThirukKurugaip Piraan Pillaan, who wrote the 6000 Padi, marshals un-rebuttable 'Pramaanas' in support of this position while explaining the import of this verse as also verse No. 3 of this decad — "Dheivam Matrillai Pesiumine".

As the proofs are inexhaustible, he concludes by saying "We need not search for any more of them than what the Azhwar has declared in this verse "Ninra AadhipPiraan".

It means the one who stands foremost in the Pramaanas. The way AadhipPiraan stands looks as if He were doing a penance! The Lord seems to think "Oh! I have given these people soul, body limbs and the Saasthras to guide. But, they do not seem to learn. Maybe, they will realise at some stage when only they will become mature enough. Let me give them a long rope and wait patiently."

ThirukKurugaip Piraan Pillaan marvels referring to AadhipPiraan: "Can you ever imagine a Seshi (master) yearning like a Saadhaka bird (that waits patiently for the fresh rain water which alone it drinks) and waiting patiently for His "Sesha" (servant)? What a Soulabhyam? When such a one is waiting for you to grant whatever you want, your running after petty deities is like a person digging a well for water on the banks of the eternally-flowing Ganga."

In the first century, the Azhwar established that Kainkaryam to the Lord is the Purushartham. In the second, he overcame the impediments. In the third, he explained how Bhagavath Kainkaryam included Bhaagavatha Kainkaryam. In the fourth century, he advised how to get rid of the vulgar pleasures as also 'Kaivalyam' that stood in the way of Kainkaryams mentioned above.

In the fifth century, he establishes that it is Bhagavaan alone who can eliminate the hindrances.

**கையார் சக்கரத்து என் கருமாணிக்கமே! என்றென்று
பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமே ஆடி
மெய்யே பெற்றொழிந்தேன் விதிவாய்க்கின்று காப்பார் ஆர்
ஐயோ! கண்ண பிரான்! அறையோ! இனிப் போனாலே.
(Thiruvoymozhi 5-1-1)**

In this verse, he celebrates how by the unconditional grace of the Lord he got rid of all the sins accumulated over innumerable past lives from the beginning-less time as also those currently indulged in and how he was made instrumental in correcting others too in the world.

"Oh! The black gem who wields the divine Chakra! Being immersed in sensual pleasures, I acted as if I loved you. I deliberately defrauded you by uttering hypocritically false words of praise."

Kaimmaai means very big lie. We feel it sacrilegious even to repeat what the Azhwar says here that he cheated God! By no stretch of imagination could we ever hold Azhwar guilty of this indiscretion. It should be understood that these are spoken on behalf of us who constantly delude ourselves into believing that we are smart enough to deceive God, claiming credit for anything that we deem as good and blaming God whenever anything goes wrong in our perception.

If we detach ourselves deliberately from mundane interests and attach ourselves to Him as our only refuge (Sarva Vidha Bandhu) He, on His part, would suspend His omnipotence (Sarva Swaamithvam) and independence (Sarva Swathanthrvam) and become one with us in His infinite mercy.

“But”, proceeds the Azhwar, “You trusted even my falsehoods as true and showered your grace and made me fit to be ranked among your servitors!”

Vidhi Vaaikkinru Kaappaar Aar: “Goodness! Gracious! Who can prevent your grace and how can you ever leave me now?”

Vidhi: Fortune, Fate. Even as fate or destiny is inevitable, Bhagavath Krupa is more potent in its inevitability. When it flows none can avert or alter it and nothing can be done about it. Once He decides to show His grace on someone, He integrates Himself indistinguishably and therefore, there is no escape for Him even!

Embar avers that even the Lord has ignorance, forgetfulness and limitation to His omnipotence. How?

He himself explains: “The Lord said in the case of Vibheeshana “Forgetting his faults, if any (forgetfulness), ignoring his defects (ignorance), when once Vibheeshana has come seeking my hand of friendship, I can never let him down (limitation to His omnipotence).

So, when a person surrenders to the Lord, the Lord forgets all sins committed by him/her. Even after surrender, the Prapanna should commit any sins knowingly or unknowingly, the Lord would ignore them. Why? It is because of the Lord’s inability to go back and change His mind from grace to justice.

When one surrenders to the Lord, the Lord Himself suspends His Parathvam, Swaathanthryam in favour of the Prapanna.

“Oh! Kannapiraan! Where are you going? Acknowledge your defeat at my hands before running away! Shame! Shame!” says the Azhwar.

“Aiyo!” and “Araiyo!” are exclamations of jubilation uttered by the victor in a battle or in a game for putting the vanquished to shame.

Why “Kannapiraan” here? Because, as Kannapiraan, the Lord had a track record.

Was He not beaten up by the cowherd girls as He was caught red-handed while stealing butter and did He not plead with them tearfully?

In the 10 verses of this decad, we can notice what is known as ‘Saathvika Ahamkaaram’ (justified pride) in having secured God’s grace that even goes to the extent of challenging the “Swaathanthryam” of the Lord.

**கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை அமுதை
நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோர் உடம்பிலிட்டு
திண்ணம் அமுந்தக் கட்டிப் பல செய்வினை வன் கயிற்றால்
புண்ணை மறையவரிந்து என்னைப் போர வைத்தாய் புறமே.
(Thiruvoymozhi 5-1-5)**

“It was You who gave me the body and the skin to cover and then tied me with ropes and pushed me down the quagmire of sensual pleasures. Since You covered my knowledge thus, You only had to uncover and release me to Bhagavad anubhava”

The Azhwar reflects on why in spite of learning what the Lord’s grace could do, he did not turn to Him so far. He says that the culprit is his association with the body and the sensual interests. It is as if the body was tightly tied down with ropes of ignorance and karma over the layer of the skin, which concealed the ulcer within. \Who is responsible for this? “The very Lord Himself” says the Azhwar.

Nampillai comments that the Azhwar’s condition before and after was like Sri Sita in Asoka Vana waiting for the Lord to release her.

‘Vinnor Amudhai’ refers to the darling of Nithyasuris who enjoy Him afresh every moment.

By ‘Punnai maraiyavarindhu,’ the Azhwar means “It is because this tabernacle of flesh, blood and marrow within is covered with a glossy skin making it appear as if everything was fine. When this deceptive facade is torn down, the ugliness of the body will be revealed with all its loathsome and nauseating rotten flesh fit only to be thrown to dogs. The Azhwar seems to ask whether it was proper on the part of the Lord to let him dwell in such a prison-like body in smug satisfaction so far”.

**அங்குற்றேன் அல்வேன் இங்குற்றேன் அல்வேன் உன்னைக்
காணும் அவாவில் வீழ்ந்து நான்
எங்குற்றேனும் அல்வேன் இலங்கை செற்ற அம்மானே!
திங்கள் சேர் மணி மாட நீடு சிரீவர மங்கல நகருறை
சங்கு சக்கரத்தாய் தமிழேனுக்கு அருளாயே!
(Thiruvoymozhi 5-7-2)**

By ‘Angu utren allen’, the Azhwar means “O God! I have not practised any ‘Saadhana’ to deserve a place in Tiyr Sri Vaikuntam” and by ‘Ingu utren allen’, he means “Since I am always immersed in enjoying Your beauty and qualities, I have not attempted to practise any means prescribed in the Saasthras for observance in this world also. ‘Engu utrenum allen’ implies that the Azhwar says “I do not belong to either or anywhere else”.

On the first two lines, Periyvaachchaan Pillai explains that the Azhwar pleads pathetically thus: “I am unable to come to Your place and enjoy Your proximity. Neither am I one among those ‘Samsaaris’ who have no thought or desire to reach you and therefore, do nothing about it. I have fallen between the stools having lost both the possibilities. I do not belong to the former; as sure as anything, I do not belong to the latter either. I am not able to forget you. I am not able to bear this miserable existence and this excruciating suspense anymore.”

The Azhwar, by ‘Unnaik kaanum avaavil veezhndhu’ means, “I have only one irresistible urge to meet with You. The only thing that keeps me alive is my love for You. Your qualities have enslaved me.”

This is like Lakshmana saying that he was enslaved by the qualities of Sri Rama — “Gunair dhaasyam upaagatha” (Vaalmiki Ramayanam, Kishkindha Kaandam 12.4).

Periyavaachchaan Pillai explains the relevance of ‘Ilangai chetra ammaane!’. “You asked Lakshmana to bring You the bow and arrow. You had to build a bridge across Sethu. You had to organise a battalion. You took all these troubles all for the sake of redeeming Sri Sita. In my case, all this is not necessary. You can save me by mere ‘Sankalpa’. Also, unlike in the case of Sri Sita who had Thrijata to console her, I have nobody here to console me. I am desolate and forlorn.”

There is a further hint in this reference: The Azhwar seems to ask “Was it not You who told Sugriva that if he were to die, You will find no joy even if You win the war and redeem Sri Sita? This shows how deep Your concern is for the one who has surrendered to You. Here I am, having surrendered. Where is your concern and where is your compassion?” (Vaalmiki Ramayanam, Yudhdha KaaNDam 41.4).

The Azhwar further says, “You have taken your abode in the city of Sireevaramanagai whose tall ramparts touch the very moon”. By ‘Sanku Chakkaraththai, he seems to say “You have the famous conch and discus. Unlike Ramavathara, You stand here forever ready with Your conch and disc. What are you waiting for?”

*****

3. Nammalvar's Life

Of the life of Nammalvar, as of the lives of the other Alvars, the chief sources are *Divya Suri Charitam* in Sanskrit by one Garudavahana Panditar, a contemporary of Sri Ramanuja,* and *Guru Parampara Prabhavam*, (the Six Thousand), a work in Sanskritised Tamil prose by Pinpazhagiya Perumal Jeer. There are a few other works¹ which give Nammalvar's life and though there are some differences of minor detail among them, they agree in the main. The story of Nammalvar's life as now current in Ramanuja Vaishnava tradition may be summed up as follows:

Maran, later known as Nammalvar and by other names like Satagopa, Parankusa, etc., was born as the *avatara* of Senai Mudaliar

Nammalvar
Alvar Tirunagari
(Tirukkuruher)

(God's Chief of Hosts). His father Kariyar belonged to Tirukkuruher on the banks of the Tamraparni in the Tirunelveli district. For the first sixteen years of his life, Maran remained without food and drink, with his eyes closed, under a tamarind tree (the *avatara*, it is believed, of Adishesha, the serpent on which God, Sri Narayana, reclines), near the temple of Lord Adinatha at Tirukkuruher. He opened his eyes and spoke for the first time when one Madurakavi, who later on became his disciple, put a question to him: "When what is little is born in the dead, what will it eat and where will it lie?" Nammalvar answered the question thus: "It will eat the dead and lie on it."

Even after this, Nammalvar never left the shade of the tamarind tree. He remained there singing his hymns. All the deities of the hundred and eight *divya desas* (the divine shrines) came to Tirukkuruher, it is said, to give him "darsan". When he had finished the four works attributed to him, the call came and he joined the feet of the Lord for which he had yearned all his life.

It will be seen from this brief account that Nammalvar's life as it was lived in the light of common day, with all the details of the earth that he touched, is not available to us. The first account of it in Sanskrit was written a few centuries after him, and according to its claim, more than nearly forty centuries after him. It is no doubt a theological if psychologically true version, for by the time it was written, Nammalvar had been accepted by Vaishnavas of the south as a saint, as the saint of saints at whose word the transcendent state opens to man.

Modern biographical and historical research trying to get at what it would call the facts of Nammalvar's life stands baulked. Time has swallowed the factual details and what is now presented is the idealised account given in *Divya Suri Charitam* and *Guru Parampara Prabhavam*. This account, though it may not satisfy seekers of Boswellian documentation, is true to the inward life -- and that is what matters -- so variedly and movingly recorded in Nammalvar's words. The long years of his silence and his detachment from all things earthly which are the most significant points in the traditional account of Nammalvar conform to the experience of mystics the world over. The first years of his life were spent, we may well believe, in the search for the 'God within' in a single-pointed contemplation that by a divine dispensation came to him from birth. The miracle of his life lies here. When he emerged from this in-drawn state, he had touched the Ultimate. His works chronicle this

as also the various stages of his journey to God. That journey, as his words reveal, is marked by the initial alienation from the earth, the beginning of the search for significance, the darkness that sets in on the way, its sudden removal and as sudden return, the passion and agony of the seeking and the joy of realisation, in fact all the states through which one passes.

"When that which came from out the boundless deep Turns again home."

Since Nammalvar spoke only after the first sixteen years of his life, if we consider this period of silence as occupied by his search for Reality, we have to infer that portions of his works were a turning back and a recollection, a fresh experience, to change Wordsworth's phrasing, recollected in the tranquillity of realisation.

Courtesy:: <https://ramanuja.org/sv/alvars/nammalvar/life.html>

4. Nammalvar's Works: Tiruviruttam

Nammalvar's works are four in number:

- (i) [Tiruviruttam](#) (Tiru Viruttam)
- (ii) [Tiruvasiriyam](#) (Tiru Asiriyam)
- (iii) [Periya Tiruvantati](#) (Periya Tiru Antati)
- (iv) [Tiruvaymoli](#) (Tiru Vaymoli)

The 'Tiru' that serves as prefix in the names of the four works means 'good', 'auspicious', 'divine'. 'Viruttam' and 'Asiriyam' are two kinds of verse; the first two works, therefore, are named after the verses in which they are written. 'Periya' in 'Periya Tiru Antati' means 'great' and 'antati' is a characteristic of a certain kind of Tamil verse in which the last word or syllable of a stanza is taken up as the opening word or syllable of the next stanza. 'Vaymoli' in 'Tiru Vaymoli' means that which is uttered. 'Tiru Vaymoli' means therefore 'the Divine Word'.

TIRUVIRUTTAM

[\[Text\]](#)

'Tiruviruttam' (Tiru Viruttam) is a poem of a hundred four-lined stanzas. Each stanza is a 'Kattalai Kalitturai', a special type of verse, each line having five feet and all the four lines in the stanza rhyming initially. Viruttam, besides denoting a kind of verse, means a message or an event. It is generally held that the poem is a submission made by Nammalvar to God of an event, the event of his falling in love with Him.

The first stanza of the poem indicates this:

To save us from false knowledge,
From evil ways and the dirt of the body,
To save us from coming again and again,
To all these,
And to give us Life,
Thou, Lord of the Immortals,
Camest down here,
Taking birth in many a womb,
And accepting many a form.
Hearken, Lord, to my submission true. ¹

The poem takes the form of a dramatic sequence in which a few characters figure in what may be called a play on love, the love of God being presented in terms of the earthly love between a man and a woman. It is natural for the human soul to identify itself in this symbolism with the woman who loves and to view God as the all-loving, eternal lover. In a number of stanzas in the poem, Nammalvar's yearning for God expresses itself through a woman's love-tossed heart.

O my poor heart, you went alone
After the fiery bird that He rides,²
He who wears the cool *tulasi*³ and the flaming discus,
Will you come back to me?
Or will you stand there gazing in wonder
At Lakshmi and the goddess of the earth,

And the lovely-haired maid of the cowherds,⁴
 A triple glory, clinging shadow-like to him?⁵

Through the reference to the three who are inseparable from His glory, the Alvar expresses his own longing to share their nearness to God.

Winter comes, the dark rain clouds gather in the sky, or is it winter?

Massed and blown by the wind,
 Flinging the good rain,
 Are they fierce dark bulls
 Battling it out in the sky?
 Or has winter really come to torment me,
 Winter, dark, bearing His loveliness,
 Seemingly cool, flowery,
 But cruelly probing my wounds,
 The agony of being away from Him?⁶

The mood changes and the woman in love wonders how the rainclouds managed to acquire the dark sheen of her Lover:

Tell me, clouds,
 How did you acquire the *yogic* powers
 To look like my Lord?
 Is it through the penance you have done through His grace,
 Wandering far and wide, your hearts in pain,
 Bearing your heavy, bountiful burden of rain
 To save all life here?⁷

The same question arises as the woman in love looks at the lilies in the lake near-by:

How comes it
 That these water-lilies are dark-blue like my Lord? ...
 Is it because they forsook the forest and the earth
 And took to the water,
 Standing there, legs unflinching in penance?⁸

The passion grows and wherever she turns, she sees the witchery of her Lover's eyes:

Like lotus pools, wide-stretching
 On the broad brow of a dark hill,
 Wherever I turn
 His eyes weave beauty,
 The eyes of my Lord, dark and lovely,
 Lord of the good, of the heavens
 And of the world girt by the swelling waters.⁹

'Oh, but they are lotuses,' she cries, 'His eyes, His hands, His feet, all are lotuses, lotuses' ¹⁰

Then a sudden misgiving assails her. Could she, so ill-equipped, speak in mere words of His beauty?

Who can conceive of it
 The lovely dark of my Lord?

Is it within the reach
 Even of the those whose thought
 Crosses the sky and beyond
 To the world eternal? ¹¹

'No, it is not possible,' she concludes; with a touch of elation over her Lover's infinitude and a sense of sadness at her own inadequacy:

Who can speak of them,
 His color, beauty, His name, His form?
 They would talk, however,
 As though they know,
 Those men who pursue *jnana* and *dharmā*.
 But however far they go,
 Wherever they reach,
 In the blaze of light that He is,
 Maybe, they learn a little
 But how could they ever attain to it,
 My Lord's greatness? ¹²

The implication is that knowledge and righteousness will fall short of realisation and that only love can reach Him.

She loves, of course, but the Lover has not come and the pain of being alone grows. The west darkens, the crescent moon shows itself and the night-wind stirs.

It is night,
 With the crescent moon,
 That milk-mouthed child,
 Clinging to her waist,
 The west is lamenting
 Her loss of the sun.
 Here is the cool wind stirring
 Searching, seeking
 To steal from us
 What He has given us,
 The yearning for his *tulasi*.¹³

'Yes, but the wind is no longer cool,' says the woman in love, 'it is a cruel wind and it burns. It is invisible, we know not its form nor can we trace its foot-steps. It goes about whispering scandal and tormenting me ceaselessly.'¹⁴

The night darkens and lengthens into an age as thought bent on destroying her.¹⁵ The young moon rises. Has it come to save her, to break the unshrinking darkness encircling night?¹⁶ Let it, but it burns too.

The loud, unceasing lament of the bird, *anril*, from the grove and the voice of the restless sea stealing into the land through a hundred creeks torture her throughout the night.'¹⁷ 'Does the sea call to me to give up my poor bangles of conch shell' she wonders in pain, 'unable to get back the *amrita*¹⁸ that it yielded when the Lord churned it?'¹⁹ When morning comes and the sun rises over the hill, it seems as though her lover is before her and she rejoices that all evil and suffering are at an end.²⁰ But that is for a moment. The sense of being away from Him breaks in and she cries out: 'When, when will I reach him?' and adds heavily:

O Lord of the discus
 That destroyed the *asuras*,²¹

It is a wonder to me
 How I got this human state:
 Who knows how long
 I did penance for it?
 Having got it,
 Through being Thy slave
 I thought I could reach Thee.
 But that is not to be,
 And the long, long time of waiting
 Does not die. ²²

Still her faith remains unshaken, and her heart will turn to none else but Him. ²³ Her poor heart has however, turned wilful and has failed her:

Believing in my heart.
 Thinking it guileless, and mine,
 I sent it after Him...
 And till today,
 It has not returned.
 Self-willed now and uncontrollable, it has forsaken me
 And wanders, I know not where. ²⁴

She sends the swans and the storks after her heart:

O good swans and storks,
 You are flying somewhere,
 Let me beseech you, forget not,
 Go first to *Vaikunta* ²⁵
 And if you find my heart there,
 Mention me and ask it
 Whether it has still not gone to Him,
 And if it has not,
 Ask it whether this tardiness is right. ²⁶

She gets no reply from the birds and she turns to the clouds thinking they will be more helpful:

O clouds, bright with lightning,
 Starting towards the high strong-based peak
 Of Venkatam lit with gems and gold,
 Will you carry my message to him?
 "No" they say.
 Will these clouds If I pray to them
 And ask them to place their feet
 On my bowed head? ²⁷

Thus, in a number of stanzas in the poem, Nammalvar speaks of his passion for God. The love-lorn woman in the poem is Nammalvar himself.

There are a few other characters in this drama of love that the poem presents.

Nammalvar does not mention them specifically but the context and the words given to them reveal their identity. If we call the chief character, the woman in love, as *nayaki* or *talaivi* (that is, the heroine) as is generally done, the other characters are the *nayaki*'s maid and friend, her mother and her foster-mother, the lover himself and

His friend, and a *Kattuvichi*, a woman whose advice is sought on the supposition that the *nayaki* is possessed. The function of the *nayaki*'s friend is to sympathise with and console her and also to comment on her forlorn condition. Let us hear her:

I think
 That the unswerving writ
 Of the Lord who is like rain-cloud
 Has veered today
 How else could the wind
 By nature cool,
 Throw about fire here,
 And the wide eyes of my poor friend
 Whose heart has gone after his *tulasi*,
 Rain tears ?²⁸

She gets so sore over her friend's condition that she blames the Lover as though He is before her:

The dark sea roars pitiless
 As though challenging,
 Unmindful that she is a woman,
 And her agony grows.
 Nothing can save her
 Except Thy grace.
 Is it right on Thy part,
 Lord cloud-hued, reclining on the serpent couch,
 To delay further?²⁹

She speaks to the *nayaki* of her Lover's greatness and the infinite grace that made him descend to the earth, suggesting that the same grace would save her:

Ascetics sleepless in their penance
 Seek Him to escape the toils of birth.
 He is unknowable
 Even to the Immortals.
 That is His infinitude.
 But do not be troubled.
 Great indeed is His way of mystery.
 Did He not come to the earth
 And endure the reproach
 That He stole butter?³⁰

The *nayaki*'s foster-mother wonders why she, so young and immature, should give room to this passion and also over what the world will say about this strange infatuation:

Her breasts have not come out full.
 Her curls, dense and soft, are still short,
 Her sari stays not at the waist
 And her speech halts indistinct
 Like a child's.
 Her eyes gleam restless
 More precious than land and sea.
 Is it proper for this child

To con the words:
 "Is Venkata the Lord's hill?" ³¹

The *nayaki*'s mother is distressed over her daughter having gone away with Him to His city and over what she would have suffered on the way in the wild desert where cruel men roam and the sound of their drums fix the air. ³²

This is strange because going away with her Lover is just what the *nayaki* yearns for and it has not so far happened as the rest of the poem indicates. If the *nayaki* has gone away, why should the *Kattuvichi* as the poem records later, be sent for and her opinion on whether the *nayaki* is possessed be obtained? The *Kattuvichi* diagnoses the *nayaki*'s condition as being due to her love for the Lord of the Immortals and suggests as a remedy the *tulasi* that He wears. 'A garland of *tulasi* or some leaves of the plant', she says, 'a branch or root, 'even a piece of the sod on which it grows will do'. ³³

Equally strange is the Lover figuring in the poem though till the end of it except in one stanza. ³⁴He does not appear before the *nayaki*. That one stanza records how the Lover crossing a desert along with the *nayaki* tells her not to be troubled by the wildness of the land and assures her that His city is near. In another stanza, the Lover asks his charioteer to hasten because his beloved is waiting and pining for Him. ³⁵Again, He appears before the *nayaki*'s friend and on the pretext of finding out whether the elephant He has been hunting has gone that way, puts questions to her which she disapproves. ³⁶In another stanza, He speaks of the fragrance of His beloved's curls and asks the bees whether in their wide experience of flowers, they have seen anything sweeter. ³⁷He speaks to His friend of the lovely dark eyes, wide as the sea, of His beloved and affirms that no one who has seen them will blame him for having fallen in love with her. ³⁸The Lover's friend goes and sees for himself the beauty and deserving of the *nayaki* and on returning tells the Lover that he now realises how blind and mistaken he has been in thinking of his friend's love as unjustified. ³⁹

One cannot help feeling that the simple, original symbolism of bridal mysticism, the soul in love with God and longing to be united to Him, has become complicated if not confused by the introduction of the other characters, the situations devised for them and the words given to them. All these appear to a student of Tamil poetry to be modelled on the love poems of the Sangam age and though they extend the poetry of the story of love, they blur the significance of the symbolism of the Lover and the beloved as God and the human soul.

Towards the end of the poem, Nammalvar himself discards the symbolism as when he says:

To be born, to die,
 Age after age, age after age,
 To die and to be born,
 Those who can see
 And laugh at this futility,
 Surely, they will long to end it
 By turning in love
 To Him, the Origin,
 Round whom the Immortals gather in worship,
 How can there be any sleep for them? ⁴⁰

Or when he gives up the symbol of the lover and calls God father and mother:

Entering a body:
 Being wedged in it, being unwedged,
 Thus the soul struggles endlessly,
 So betimes, somehow, I will turn
 To Him who is my mother and my father,
 And the Lord of liberation.⁴¹

Or when he speaks of all the religions and all forms of worship as His creation and all the gods as His forms.⁴² But the mixing up of the symbol and what is symbolised, the extension of the symbol beyond the limits of the logic of symbolism, the coming in of other symbols, and a sudden giving up of symbols and entering into direct utterance are characteristics that generally mark mystical poetry and 'Tiruviruttam' illustrates them. It may well be that Nammalvar took the *turais* or the situations that the Tamil poets of the Sangam age handled in their idealisation of love and tried to pour his mystical passion into those moulds.⁴³ Some times, the passion overflows them and sometimes, the moulds stand in the way of the perfect expression of experience through symbol. But that is the quality of genuine mystical work. A clever artist could make a symbol serve its purpose logically, tying up the ends in such a way that reason is satisfied. But 'reason', as Jalal-uddin Rumi said, 'is the shadow of God; God is the sun. Cleverness is mere opinion, bewilderment is intuition.' - 'Tiruviruttam' is the poetry of intuition.

Courtesy: <https://ramanuja.org/sv/alvars/nammalvar/tiruviruttam.html>

5.Nammalwar in whose Honor Vaikuntha Ekadashi is Celebrated

This article is on the life of Nammalwar, a great devotee of Lord Vishnu and how [Vaikuntha Ekadashi](#) festival is related to him.

Nammalvar

Nammalwar stands fifth among the twelve alvars of the Srivaishnava Sampradaya. Nammalwar was born as the son of Kariyar on the full moon day of Vaikasi month in the very first year of Kali-yuga, which is called Pramathi-nama-samvatsara according to the Tamil calendar, when Vaishaka star was prevailing. According to the English calendar Nammalwar was born in 3102 B.C. His mother was Udiaya-Nangiyar.

Nammalwar appeared on this planet just 43 days after Lord Krishna disappeared from this planet. Kariyar's happiness of becoming a father, very soon turned into despair as his newly born son neither moved his limbs nor responded to the sounds made to fondle him, nor cried or opened his eyes to see the outer world. Nammalwar's parents took care of him for eleven days thinking he might start behaving like a normal child soon and, as it was customary to bathe

the new born child on the twelfth day, they gave him a head bath and named him Maran. As Maran continued to stay still, the distressed Kariyar couple took the child to Lord Vishnu's temple that was situated on the banks of Thamarabharani River at Kurugur and abandoned the child at the base of a tamarind tree. Having resigned the fate of their new born child to the Lord of Kurugur, the Kariyar couple returned home with a heavy heart.

Nammalwar slowly crept into the cavity of the tamarind tree, which is supposed to be a manifestation of Adi-sesha, and meditated on the Lord without any break. Though Nammalwar did not eat or drink or move around, he continued to grow like a normal child within the cavity of the tamarind tree. Sitting in the small cavity of the tree, Nammalwar was experiencing the mercy of the creator of the universe and seeing the Lord's pastimes as the Lord was always present in his mind. Nearly sixteen years elapsed masking the greatness of this wonderful child, who grew into a youth while sitting in the cavity of the tamarind tree.

Nammalwar's glory was revealed to the world by his disciple Madhurakavi-alwar. Madhurakavi-alwar was born in a Brahmin family that chanted Sama-Veda. Having undergone all the ceremonies that were prescribed for his sect and studying fourteen subjects – four Vedas and six supplementary subjects, purva and Uttara mimamsa, nyaya, 18 puranas & dharmashastras, that were supposed to make a man wise, the ever inquisitive Madhurakavi-alwar went on a pilgrimage to various places.

Having visited Ayodhya, Kasi, Mathura, Avantika, Kanchi, Dwaraka and other places, Madhurakavi-alwar finally reached Badarinath in the Himalayas. One night, while returning from Badarinath, he was attending nature's call and saw a strange light that was glowing like a forest fire in the southern hemisphere. Though the light looked strange, Madhurakavi-alwar considered it to be a normal phenomenon and went back to sleep. Madhurakavi-alwar continued to see that light night after night and he decided to follow it. Madhurakavi-alwar started to walk towards that light, in doing so he traversed the Vindhyas and reached Kurugur.

Madhurakavi-alwar, inquisitive and devoted, started searching for that special light in and around Kurugur. When enquired, the villagers informed Madhurakavi-alwar about Nammalwar. Madhurakavi-alwar went to the tamarind tree and was very happy to see Nammalwar sitting with a serene and enchanting face in the Padmasana-pose with his hands folded in jnana-mudra. Madhurakavi-alwar also saw the light that he followed, in Nammalwar's person. Madhurakavi-alwar tried to talk to Nammalwar but all his efforts proved futile as Nammalwar did not respond to his queries.

Table of Contents

- [1 Madhurakavi-alwar becomes Nammalwar's disciple](#)
- [2 The glories of Nammalwar](#)
- [3 The Lord's love for Nammalwar's hymns](#)

Madhurakavi-alwar becomes Nammalwar's disciple

After all his efforts to interact with Nammalwar failed, Madhurakavi-alwar finally decided to pose the following philosophical question to see if Nammalwar would show any interest to speak on spiritual topics.

"If in the womb of the dead, a subtle being is born, what does it eat and where does it abide?"

Meaning – This body is made of lifeless material elements. What does the soul, which has life, eat and where does it stay in the body? As Madhurakavi-alwar was posing worldly questions till then, Nammalwar did not respond and when he posed a philosophical question, Nammalwar replied in the following words:

Attai thinru angai kidakkum, which means it eats that and abides there. The soul has to subsist on matter to sustain the material body and stay in this material world where spirit cannot be distinguished from body.

Listening to Nammalwar's reply, Madhurakavi-alwar realized Nammalwar to be a very advanced devotee and embodiment of spiritual knowledge. He fell at the feet of Nammalwar and became his disciple. Though Madhurakavi-alwar was older than Nammalwar and belonged to a Brahmin community, he became a disciple of Nammalwar, who was born in a shudra caste called Vellala. By doing so, Madhurakavi-alwar has clearly established that Lord Vishnu is accessible to the people of all castes, and His devotees, Vaishnavas, are above the caste, class, age and other considerations that are attributed to material bodies.

From Nammalwar, Madhurakavi-alwar learnt Tiruviruttam (100 hymns), which is considered to be the essence of Rig-Veda, Tiruv-asiriyam (7 hymns), considered to be the essence of Yajur-Veda, Periya-tiruvandadi (87 hymns), considered to be the essence of Atharva-Veda, and Thiruvaymozhi (1102 hymns), considered to be the essence of Sama-Veda. Though Nammalwar's works are not as voluminous as the Vedas, it reveals all the secrets that are necessary for one to overcome the bondage of this material world and enhance one's devotion in the Lord.

Due to Madhurakavi-alwar's missionary activities, the greatness of Nammalwar started to spread far and wide. Madhurakavi-alwar's missionary activities went on undisturbed until the information of his efforts to promote Nammalwar as the greatest poet reached the local Pandya King's court.

The glories of Nammalwar

The Pandya King who ruled over Thirunagari and its surrounding areas had passed a law making it mandatory for every poet to submit his works to the council headed by the court poet, Kambanatt-azhwan, for its scrutiny. As Nammalwar's works did not have the approval of the council, the Pandya king, sent his men to summon Madhurakavi-alwar. The King's soldiers asked Madhurakavi-alwar to bring Nammalwar to the court and present all his works before the council for its scrutiny. Being enraged at the arrogance of the soldiers, Madhurakavi-alwar told them that his master, Nammalwar, would not even budge from the place where he is sitting and gave them a palm leaf that contained one stanza from one of the hymns of Nammalwar and asked them to place it before the council for its scrutiny.

The passage engraved in the palm leaf read, "Kannan-kazhal inai nannu manam udayir ennum tiru-naman tinnam naraname," which means "Those whose hearts are in love with the lotus feet of Lord Krishna, take this mantra for meditation, it is indeed the holy name of the Lord."

After reading that particular passage the council consisting of 300 scholars and the court poet, Kambanattazhwan, became the disciples of Nammalwar.

According to popular belief, Nammalwar stayed on this planet till he turned 32 and the Lord Himself came to Vaikuntha's door to take him in. To commemorate this, Vaikuntha Ekadashi is celebrated in all Vishnu temples. 1,296 hymns were compiled by Nammalwar during his lifetime. A crown with the lotus feet of the Lord on the top of it is kept in the Sri Vaishnava temple, signifying Nammalwar's intense desire to dwell under the lotus feet of the Lord. The crown represents Nammalwar's head. This crown is named Shatari and is symbolically placed on the heads of the believers who visit the temple to show the Lordship of the Supreme Lord as well as to signify our eternal servitude to His lotus feet.

The Lord's love for Nammalwar's hymns

A devotee who was very addicted to chewing betel nut used to carry a very small Salagram, one of the self-manifested forms of the Lord, in his pocket and worship it regularly by chanting the hymns compiled by Nammalwar. The devotee used to often mistake the Salagram for a betel nut, as he used to carry both Salagram and betel nuts in similar boxes, and used to put it in his mouth. Immediately after realizing his mistake he used to take the Salagram out of his mouth and perform abhisheka to the Lord while singing Nammalwar's hymns to atone for the sin that he had committed.

Unable to quit his habit and being disgusted with himself, the devotee handed over the Salagram to a pious Brahmin thinking that his Salagram would be properly taken care of. However, the Lord appeared in the Brahmin's dream and told him to return His Salagrama form to the devotee who gave it to him. The Lord also told the Brahmin that though the said devotee used to often put the Salagram in his mouth mistaking it to be a betel nut, He liked the manner in which the devotee used to sing the hymns that Nammalwar had compiled with love.

May all glories be to the lotus feet of Nammalwar and his disciple, Madhurakavi-alwar and blessed be the devotees who read the glories of Nammalwar, who is included among the greatest devotees.

Courtesy :: <https://www.iskconbangalore.org/blog/nammalwar/>

6.NammAzhwAr mOksha vaibhavam

From the Bhakti List Archives [Madhavakkannan V](#) • October 26, 1998

Sri:

NammAzhwAr's parents, kAriAr (a veLLALa agriculturist) of Thirukkurugoor and udayanangai, the childless couple, after praying to the Lord AdhinAthA, (who Himself had announced through the archakA that his amsam will be born to them soon), were blessed with a male child with a divya tEjas in the year pramadhi, vaikasi tamil month and visAkam nakshatram on a Friday (an incarnation of VishvaksEnA, the Chief army general and an administrator of MahAvishNu). The parents' happiness was short-lived only as the baby did not even cry, move or open its eyes or mouth. Since the baby was different from others it was named "mARan" (later called kArimARan).

Due to the grace of the Lord, and the puNyams (that we must have done sometime, somewhere), Our Kulapathi NammAzhwAr was born in our kulam. Before he was born as an amsam of Thirkkurungudi Emperumaan and of VishvaksEnar (Senai mudhali), in order to keep up the kaimkaryam of "senRaal kudaiyaam, irundhaal singaasanamaam", it is told AdhisEshan appeared as the tamarind tree in Thirukkurugoor (to protect the AzhwAr from sunlight, rains, etc..).

It may be noted that this Divine baby AzhwAr did not breathe; drink milk nor did it move, like any other ordinary child; but did grow like other healthy kids. The grief-stricken parents, due to this unusual uncommon child went to Lord AdhinAthA, put the "immobile" tEjasvI / baby in an emerald cradle under this tamarind tree besides the temple. This tree has flowers, which yield unripened "puLiyngAi" and not a ripened one (puLiyampazham). This tree, unlike other tamarind tree does not fold its leaves in the nights; and it is still called uRangAp puLiyamaram (the tree which does not sleep), like LakshmaNa. (Even today one can witness this phenomenon at AzhwArthirunagari).The parents observed penance by putting the kid in the cradle at the temple daily. One day when they relaxed by closing their eyes and possibly fell into a short nap, the "little azhwAr" crawled towards the tree bottom and sat down cross-legged and closed its eyes. From then on, the divine child grew in the same state of meditation for 16 years. Needless to say, all sorts of people in that region from all walks of life; and from all religions came to see this marvel. The boy was a 16 year old divya tejas, Golden hued divine form. The parents, too did not

consider the AzhwAr as their own child, and addressed him as “engaL kudikku arasE” (the King of our kulam). Then Emperumaan also sent VishvaksEnar to do upadEsam to SadagOpar. It is told that Lord RanganAthA called him as NammAzhwAr and since he wore the Magizha maalai given by Polindha ninRa piraan, NammAzhwAr is also called “magizha maalai maarbhinan” and vaguLaabharaNar.

Since he did not get any disciple to match his level of Bhakti/ jnAnam, he did not utter a single word for 16 years. The Elephant comes after; while the bell sound can be heard before. Like that the Graceful Lord had sent a Brahmin saint by name "Madhurakavi" (an incarnate of VainathEya) before this azhwAr's birth. This madhurakavi of Thirukkolor was on his pilgrimage tour (on foot, of course) to North India and was fascinated by the Beauty of ayOdhyA. He chose to stay there. Suddenly one night madhurakavi saw a very bright star (a new one which was not there before; nor was it seen by others even when madhurakavi saw it) in the southern direction. He was pulled by the lustre of this light and started his journey back to south following the course and guided only by THIS SOUTHERN STAR. He found himself at Lord AhinAthA temple and the star's brightness in NammAzhwAr's tEjas. He was simply excited and deeply attracted by the Divine figure and Golden hue of AzhwAr's face. Since he was a Sanskrit and Tamil scholar and a great philosopher, too he wanted to test the azhwAr, without knowing that the azhwAr does not talk or open his eyes.

He just threw a small stone into a nearby pond and for that splash sound, our azhwAr opened his lotus eyes. Madhurakavi asked in tamil "Seththathin vayiRRil siRiyadhu piRandhAl yetthai thinRu engE kidakkum?"

(meaning: If the small is born in a dead's body(or stomach), what will it eat and where will it stay?). NammAzhwAr, the one who had not opened his mouth since his birth (not even for food) opened his lips and answered "aththaith thinRu angE kidakkum"

(meaning: It will eat that and stay there). The interpretation and discussion has been widely done among Bhakti group members; However, for the sake of completeness- a small explanation/interpretation is furnished.

The small one refers to the individual soul and the dead one refers to the gross matter, the body. When the soul enters the body, the body comes into life; and when it leaves, it becomes a corpse. The soul experiences the pleasures and

pains through the body and its senses and reaps only what it has sown quite unaware and unconscious of its true nature of its being part of the Almighty, as His body. So the soul will eat that and stay there; When the soul realises its true nature and does prapatti to Him SrIman nArAyaNan (realising the body/mind and intellect as not attached to its nature), it will eat His thoughts, verses and pAsurams as his "annam" and will stay there (at His abode as His servant rendering service to Him).

Madhurakavi was greatly impressed at AzhwAr's depth of answer and his philosophy. He prostrated at the feet of AzhwAr and with tears in his eyes said "O, southern sun! Please take me as your disciple: Please make me cross the ocean of Births and deaths. Please protect me". Seeing him at his feet, nammAzhwAr said "Stay with me and write my pAsurams on Sriya:patih". From then on nammAzhwAr sang with utmost Bhakti, pAsurams on SrIman nArAyaNan and The Lord along with MahAlakshmi on His Garuda appeared before nammAzhwAr and blessed him. Not only that, my dear brothers. It is also told that all perumALs from various Divya Desams appeared one by one before him and got their quota of pAsurams. Such is the Greatness of "our AzhwAr". nammAzhwAr stayed under that tamarind tree for 35 years. His pasurams are compared to essence of all four vedAs.

NammAzhwAr is also considered as the Chief of all AzhwArs and is also reported as the One constituted by other AzhwArs as the parts of his form. BhUthathAzhwAr as siras (head), Poigai and pEyAzhwAr as his eyes, PeriyAzhwAr as his Thirumukham (face), Thirumazhisai vandha jOthi as his neck, KulasEkara PerumAL and Thiruppanan as His two hands, ThirumangaiAzhwAr as his chest and Thondaradippodi as his navel. Madhurakavi as his Thiruvadi (Lotus Feet) and Emperumaanaar Sri RamanujAchArya as Divya pAduKAs of NammAzhwAr. Swami Desikan has equated Lord Sri RanganAtha PadukA to NammAzhwAr Sri SadagOpar in toto. Hence, all Sri vaishNava temples, the Emperumaan's Divya PadukA is called "sadaari" or "sadagOpam".

Such Greatest AzhwAr, by being away and separated from the Lord, born in this earthly world, longed to have a darshan of Emperumaan Sriya: pathih. He suffered with terrible pangs of love and languishing with a nAyika bhAvam, as Paraangusa nAyiki. Due to the grace of Divya Dampatis,

He was blessed with growing Para bhakti, ParajnaAm and Parama bhakti, and was shown the arcchiraadhi maargam too (refer 10.9), welcomed by Nithya sUris.

After living for 35 years he wished to reach His abode (and so did the Lord, too). Madhrakavi's eyes were welled with tears and was immensely pleased and excited when he saw his AchAryA became one with the Lord and united with Him. Simultaneously, he was also blessed with a swarNa vighraha (Golden statute) of nammazhwAr which he consecrated at the Tamarind tree. He performed daily ArAdhanA to his AzhwAr and even ignored the Lord Sriman nArAyaNana since then. (He composed KaNNinun chiRutthaambhu ten verses on NammAzhwAr.)

Our NammAzhwAr has always the most favourite for Sri RamAnuja , Sri vEdAntha dEsika, Sri PiLLai lOkAchAryA, Periyavaacchaan PiLLai, Sri MaNavaaLa maamunigaL and all Great seers of visishtAdvaita, till the AchAryAs of present times.

NammAzhwAr composed the following:

- 1.Thiruviruttam as the essence of Rg vEdA
- 2.ThiruvAsiriyam as the essence of yajur vEdA
- 3.Periya ThiruvandhAdhi as the essence of atharvaNa vEdA
- 4.ThiruvAimozhi as the essence of sAma vEdA

NammAzhwAr, on the 21st day of adhyayana uthsavam, was blessed with the kaitthala sEvai of Emperumaan Lord RanganAthA and was taken to His Feet, at ThirumaamaNimaNdapam for eternal, permanent Nithya vaasam at Sri Vaikunatm at His Feet, for performing eternal kaimkaryam to Divya Dampathis. Even today, this NammAzhwAr mOksha vaibhava uthsavam is celebrated at Sri Rangam temple. The AzhwAr' s DivyamangaLa vighram is taken to Emperumaan NamperumAL, and is gently placed (in prostrating form) at His Feet,. ThuLasi leaves are offered to AzhwAr at the Lord's FEET until the AzhwAr Vighram is completely immersed in Thirutthuzhaay at Emperumaan' s Feet. It is a Great Feeling to have a darshan of this mahOthsavam and soul stirring to witness this NammAzhwAr mOksha vaibhavam at Sri Rangam.

7.Nammazhvar Moksham - Tiruvadi Thozal

Tiruvadi Thozal

Whenever we refer to Azhvar, it always signifies Nammazhvar, in reverence, who is the foremost among all the twelve Azhwars and had authored over 1000 pasurams of Naalayira Divya Prabandham, known as Tiruvaimozhi. The life history of Nammazhvar is written in one of my previous blogs on NavaTirupathi (<https://rslaks.blogspot.com/2017/02/nava-tirupathi-guru-sthalam-adhinaathar.html>).

Vaikunta Ekadasi: Every month Ekadasi day (eleventh day after New Moon or Full Moon day) is considered auspicious. One of the legend says that once Lord Vishnu fought a fierce battle for the Devas. A female energy (Shakthi) arose from within Him and killed the asuras. Pleased Lord Vishnu named her Ekadasi and gave her power to absolve the sins and aid people in reaching Vaikuntam for those who fast and also meditate on Lord Vishnu on that day. Hence devotees fast and meditate on Ekadasi day. It is also a known fact that the planetary position of Moon is such that it would aid spiritual seekers on Ekadasi day.

Vaikuntha Ekadashi

Especially Vaikunta Ekadasi is quite significant. It happens in the Tamizh month of Margazhi, where reciting of Vedas and Prapandam is considered auspicious. This happens as a twenty days event where the first ten days before Vaikunta Ekadasi are called **Pagal Pathu**, where 2000 pasurams from the prabandham are recited. The first ten days festival are in the honor of the last azhwar, **Tirumangai Azhwar** for his commendable effort in constructing the fort like compound walls of the Srirangam temple. He was also instrumental in organizing the ten day Tamizh Divya prabandham festival in consent with Lord Namperuman.

On Vaikunta Ekadasi day, Lord Namperuman of Srirangam with His paraphernalia enters the Vaikunta Vaasal (Parama Pada Vaasal) to grace His devotee Nammazhvar, who immediately seeks Moksham or salvation. However Lord Namperuman delays this request as He wants to listen to Tiruvaimozhi rendered by Nammazhvar. There are over 1000 pasurams in Tiruvaimozhi and these are recited in the form of song and dance by a group called Arayar in Srirangam, who enact and praise the azhwars and recite 100 pasurams per day, popularly known as **Arayar Sevai**. This ten day festival starting from Vaikunta Ekadasi is known as **IRa Pathu**.

Nammazhvar Moksham: From the day of Vaikunta Ekadesi, Ira Pathu festival commences, where 100 pasurams from Tiruvaimozhi are recited and culminates with Nammazhvar Moksham.

On the tenth day, after the Tiruvaimozhi recitation is over, Lord Namperuman finally yields to the pleading Nammazhvar who had been seeking Moksham from the first day of Vaikunta Ekadasi, after Nammazhvar falls at His feet (Tiruvadi Thozal). In order to bring out the greatness of Nammazhvar and his pasurams, Lord Namperuman took him to Vaikuntam in his full form (with his body). i.e Nammazhvar attained salvation (Moksham) on this day. The crowd bereft of Nammazhvar becomes restless and requests Lord Vishnu to return Nammazhvar to humanity as his service is still required for their upliftment. Lord Namperuman consents by saying, "Thandhom", meaning granted. Hence Nammazhvar returns to his place and continues his service to the humanity. This event is witnessed by Sri Ramanujar and Tirukachi Nambi. This event is celebrated as a grand festival for twenty days, starting from Pagal Pathu and ends with Nammazhvar Moksham.

Nammazhvar before Saranagathi at Sri Andavan Ashramam

Nammazhvar Moksham is certainly a treat to the eyes, this is celebrated in a grand manner in Srirangam. Lord Sri Namperuman, in order to honor Nammazhvar, descends from Vaikuntam to meet him every day for ten days and listens to Tiruvaimozhi by Arayar (Arayar Sevai). This event happens at the 1000 pillared Manimandapam at Srirangam.

Nammazhvar Tiruvadi Thozal

We had the opportunity to witness this Nammazhvar Moksham at Sri Andavan Ashramam temple in Alwarpet, Chennai. Glad to see people decked in traditional Dhoti and Saree, participating with full enthusiasm. Have to agree that Vaishnavites mostly follow their traditional wear, whenever they visit a temple.

Lord Srinivasa Perumal took the center seat, fully decorated with ornaments as Lord Namperuman, benevolent to take His devotee to Vaikuntam. Nammazhwar, Sri Ramanujar and Tirukachi Nambi were seated in front of Him. Two archagas (Bhattar) with Parivattam garlanded Nammazhwar and offered parivattam. They then made a pradakshina of the temple along with a group of people, carrying Nammazhwar with all paraphernalia and reciting Tiruvaimozhi. This scene appeared as if Nammazhwar was in an urge to cross the cycles of birth and death.

After the 9th round when the 90th pasuram was recited, Nammazhwar fell at the feet of Lord Namperuman, Who then transported him to Vaikuntam. The bhattacharyas covered Nammazhwar along with the feet of Lord Namperuman with Thiru Thulai (Thulasi) and performed pooja. After sometime, one of the Bhattacharya came to the center stage and requested Perumal to return Nammazhwar to the humanity, for which the reply came as "Thandhom".

Nammazhwar reaching Vaikuntam covered with Thulasi

Following this, special pooja and arathi were performed, after Nammazhwar was seated at the feet of Perumal. As a conclusion, Nammazhwar was again taken in procession where the concluding pasuram was sung in praise of Lord Namperuman. Nammazhwar then returned to his seat and was offered the garland of Lord Namperuman. The festival ended with a special pooja, aarathi and prasadh distribution. Feeling blessed for having attended such an event.

8. Swami Nammazhwar

Nammazhwar நம்மாழ்வார், **one of the twelve Azhwars, well known** for his many hymns on devotion to Vishnu. Legend gives him the date 3102 B.C. (i.e., the beginning of the kali yuga). He was born in the asterism Visakham in the month of Vaikasi, in what is now thirupathi saaram (also known as Thiruvenparisaaram), Tamil Nadu. His name means "our own azhwar (azhwar means "one immersed in God"). He is also known as mARan, sataGopan, parAngusan, vakuLABharaNan, vakuLABhirAman, magizhmAran, satajith, kurugUr nambi.

Swami Nammazhwar Thanian (by Alavandhar):

mAthA pithA yuvadhayas thanyA vibhoothi: |
sarvam yadhEva niyamEna madhanvayAnAm ||
Aatyasya na: kulapathEr vagulAbhirAmam |
Srimath thathangri yugalam pranamAmi moordhnA |||

Year: Beginning of Kaliyuga

Birth Place: Thirukurugoor

Other Names: mARan, sataGopan, parAngusan, vakuLABharaNan, vakuLABhirAman, magizhmAran, satajith, kurgUr nambi,

Month : Vaikasi

Thiru Natchathiram: Visakam

Amsam : Senai Mudhaliar (Viswaksenar)

He was born in a small town called Thiruvanparisaaram in the southernmost region of the Tamil country Nagerkoil.

His father, Kari was a petty prince who paid tribute to the Pandian King of Madurai. He must have been born fully enlightened because as a baby he never cried or suckled and never opened his eyes. According to legend, as a child he responded to no external stimuli and his parents left him at the feet of the deity of Lord Sri Adhinathar in Azhwarthirunagari. The child then got up and climbed into a hole in a tamarind, sat in the lotus position, and began to meditate.

It appears he was in this state for as long as sixteen years when a Tamil poet and scholar in North India named Madhurakavi Azhwar saw a bright light shining to the south, and followed it until he reached Nammazhwar's tree.

Unable to elicit any reaction from the child, he asked him a riddle:

"If the small is born in a dead's body (or stomach), what will it eat and where will it stay?" meaning, if the subtle soul is embodied in the gross body, what are its actions and thoughts? Nammazhwar broke his lifelong silence and responded that "It will eat that and it will rest there!" meaning that if the soul identifies with the body, it will be the body but if it serves the divine, it will stay in vaikunta and eat (think) of God. Madhurakavi Azhwar realized the divinity of this child.

Writings:

His contribution of 4 works which can be compared to all Vedas (numbering 1296 hymns) to the 4th thousand of the Divya Prabhandham includes the entire 4th thousand and part of the 3rd thousand, these works are

Thiruviruththam (100 verses) - Rig Vedha Saaram,
ThiruvAsiriam (7 verses) - Yajur Vedha Saaram,
Thiruvaimozhi (1102 verses) - Sama Vedha Saaram,

Periya Thiruvandhadhi (87 verses) - Atharvana Vedha Saaram.

Thiruvaimozhi describes Ranganatha as a metaphor to discussing the philosophical details in the nature of the paramathma (divine soul), the nature of the jeevathma (living soul), the means for the jeevathma (living soul) to attain the goal of Paramathma (divine soul). The blocks and hurdles on the way and the goal is towards Moksha (Salvation).

In the Srivaishnava canon, these four represent (in Tamil language) the four Sanskrit vedas, respectively Rig Veda, Yajur Veda, Sama Veda and Atharvana Veda.

According to tradition "He poured the cream of these vedas" into his songs and poetry that were the result of deep mystic experience. Though Nammazhwar did not visit any of the 108 divyadesam temples talked about in the Vaishnava religion it appears from his works he must have had the vision of all the archa forms in the temples he had glorified in his hymns.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே கனகவல்லீ நாயிகா ஸமேத ஸ்ரீ வீரராகவ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே வகுளபூஷண மஹாதேஸிகாய நம:

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸிகாய நம:

ந தைவம் தேஸிகாத் பரம் தேஸிகோக்தே: பரம் நாஸ்தி ந பரம் தேஸிகார்ச்சனாத்

ஸ்ரீதேஸிகனை வாசிப்போம்

ஸ்ரீதேஸிகனையே ஸ்வாஸிப்போம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார்

(ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. பறவாக்கோட்டை ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்.

ஸ்ரீ கோபாலதேஸிக மஹாதேஸிகன்)

நம்மாழ்வார், பாண்டியநாட்டின் தாமிரபரணீ நதிக்கரையிலுள்ள திருக்குருகை நகரில், கலியுகம் பிறந்து 46ஆவது நாளில், ப்ரமாதி வருஷம், வைகாசி மாதம், பெளர்ணமி, வெள்ளிக்கிழமை, விசாகநட்சத்திரம் கூடிய சூபதினத்தில், “ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஸேனைமுதலியார்” இருவரின் அம்ஸமாக, ‘காரியார்’, ‘உடையநங்கை’ எனும் பாகவதோத்தமத் தம்பதிகளுக்கு, திருக்குறுங்குடிநம்பிப் பெருமாளின் அனுக்ரஹத்தால் திருக்குமாரராக அவதரித்தவர். பன்னிரண்டு நாட்கள் வரையிலும் பால் உண்ணாது, அழாது, அசையாது, கண்கள் திறக்காமல் இருந்தமையால், ஆழ்வார் திருநகரியில் உள்ள பொலிந்து நின்ற பிரான் ஸந்நிதியில் கிடத்தி, “மாறன்” எனத் திருநாமம் சாற்றினார். அங்கிருந்து தவழ்ந்து, அருகில் இருந்த ஆதிசேஷனின் அம்சமான புளியமரத்தின் (திருப்புளியாழ்வார்) அடியில், யோகாசனத்தில் அமர்ந்தது குழந்தை. பிறந்து பதினாறு ஆண்டுகள் யோகத்தில் உண்ணாது உறங்காது எழுந்தருளியிருந்தார். ஏகாந்தமாய் விஷ்வக்ஸேநர் எழுந்தருளி, பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச்செய்து, மந்த்ரங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினார். சடவாயுவை எதிர்த்தபடியால் “சடகோபன்” என்றும், பொலிந்து நின்ற பிரான் மகிழம்பூமாலையை அனுக்ரஹிக்க,

அதைச் சாற்றிக்கொண்டபோது, “வகுளாபரணன்” என அழைத்தாராம். தம் நூல்களின் வாயிலாகப் பிறமதங்களைச் சாடியபடியால், “பராங்குசன்” என்றும், குருகையில் அவதரித்தபடியால் “குருகைப்பிரான்” என்றும் பல பல திருநாமங்கள் உண்டு. “ராமன்” எனும் திருநாமம், ஈரரசு படாமல் சீதாராமனையே குறிப்பதுபோல், ஆழ்வார்கள் பதின்மர் ஆயினும், “ஆழ்வார்” எனும் சொல், சடகோபனையே குறிக்கும் என்பர். உண்ணும் சோறு, பருகும் நீர், திண்ணும் வெற்றிலை, எல்லாம் கண்ணன் என்று இருந்த நம்மாழ்வாரை நேரில் காணாதபடியால், கண்ணன் தனது கீதையில் “வாஸுதேவஸ்ஸர்வம் இதி ஸ மஹாத்மா ஸ தூர்லப:” - “எல்லாம் கண்ணனே! என்று இருக்கும் மஹாத்மா, கிடைத்தற்கு அரியன்” என்று வருந்தினானாம். இந்த ஆழ்வாரும், “ஒரு சில நாள்கள் முந்திப் பிறந்திலோமே! கண்ணனை நேரில் கண்டு அனுபவிக்க,” என சோகித்தாராம். இவருக்கு முன்பு த்வாபர யுகத்திலேயே அவதரித்த ‘மதுரகவியாழ்வார்’, வடதேசயாத்ரையில், அயோத்யையில், தெற்கில் உள்ள எம்பெருமானின் திசை நோக்கி வணங்கியபோது, ஒரு பேரொளியைக்கண்டு, அதை அறிய எண்ணித் தெற்கே வந்தபோது, குருகூரில், கோயிலினுள் அந்தத் தேஜஸ் நுழைய, தாமும் பின்தொடர்ந்து, புளியமரத்தடியில் ஆழ்வாரை ஸேவித்தார். கையைத்தட்டி ஓசை எழுப்ப, ஆழ்வார் திருக்கண்களைத் திறந்து கடாசூழித்தார். உடனே மாறனை நோக்கி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். “செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத்தின்று, எங்கே கிடக்கும்? அதாவது “உயிரற்ற ப்ரக்ருதியினால் ஆன உடலில் அணுவான ஜீவாத்மா புகுந்தால், எதை அனுஸந்தித்துக்கொண்டு, எங்கே இன்பமுண்டு என்று எண்ணியிருக்கும்?” இதற்கு நம்மாழ்வார், “அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்” என பதிலளித்தார். அதாவது, “உடலிலுள்ள புலன்களினால் கிடைக்கும் இன்பதுன்பங்களை நுகர்ந்துகொண்டு, இன்புற்றேன் வாடினேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்” என்று. மதுரகவிகள் இதைக்கேட்டதும், நம்மாழ்வாரையே ஆசார்யனாக வரித்து ப்ரார்த்திக்க, தத்த்வஜ்ஞாந்ததை உபதேசித்துத் தாம் இயற்றும் பாசுரங்களைப் பட்டோலை செய்ய நியமித்தார். ரிக்வேத ஸாரமாகத் திருவிருத்தம் நூறு பாக்களையும், யஜுர்வேத ஸாரமாகத் திருவாசிரியம் ஏழு பாசுரங்களையும், அதர்வணவேத ஸாரமாகப் பெரியதிருவந்தாதி 87 பாக்களையும், ஸாமவேத ஸாரமாகத் திருவாய்மொழி 1102 பாசுரங்களையும் அருளினார். திவ்யதேசங்களுள் முப்பத்தாறு திருப்பதிகளைப் பாடினார். பட்டர், “த்ராமிடம் வேதஸம்ஹிதாம்” என்றும், தேசிகன், “ஸம்ஹிதாம் ஸார்வபௌமீ ஸம்ஹிதாம் த்ருஷ்டவந்தம்” என்றும், ஆசார்யர்கள் இந்நூலை எழுதாத மறைகளாகப் போற்றினர். சடகோபன் செய்த உபகாரத்தை நினைக்கும்போது, அவரை எப்போதும் நினைத்து நினைத்து இடைவிடாது தொழுதுகொண்டே இருக்கவேண்டுமாம். ஏன்? அவரது உதவி

அத்தகையது. வேதங்களை ஓதி, அதன் பொருளைச் சிந்திக்கும்போது, அவற்றுள் சில அஸாரமாகவும், சில அல்பஸாரமாகவும், சில ஸாரமாகவும், சில ஸாரதரமாகவும், சில ஸாரதமமாகவும் இருக்கின்றனவாம். இவற்றைப் பாகுபடுத்தி, வேண்டாத அவற்றையும் நீக்கி, பரமைகாந்திகளுக்குத் தேவையான ஸாரதமமான விஷயங்களை மாத்ரம் பொறுக்கி அனுபவிக்கவேண்டியிருக்கும். ஆழ்வாரின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலோ, கடல்நீரில் உப்பை அகற்றி மேகம் உமிழும் நன்னீர் போல, எல்லா விஷயங்களும் திரட்டுப்பாலாக, அமிழ்தமாக, தேனாக, பரமபோக்யமாக, ஸாரதமமாகவே இருக்கிறது. எம்பெருமான் அளித்த மகிழம்பூமாலையை ப்ரதானமாகச் சாற்றிக்கொண்டிருப்பதால், ஆழ்வாரின் திருமேனி மாத்ரம் மனம் கமழவில்லை. அவருடைய திருவாயிலிருந்து வரும் ஸ்ரீஸூக்திகளும் மனம் கமழ்கின்றனவாம். என்ன மனம்? பகவானுடைய லீலைகளைப் பேசுவதால், ப்ரஹ்மகந்தம் வீசுகிறது. நாவில் ப்ரஹ்மரஸம் இனிக்கிறது. பிற மதவாதிகள் தாங்கள் நினைக்கும் பொருள்களைச் சூதிகளில் காட்டுவதற்காக, மீமாம்ஸா ந்யாய வ்ருத்தமாக முன்னுக்குப்பின் விரோதமாக வேதவாக்யங்களுக்கு, ப்ரமாணங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் கூறுவதைப் பார்த்து, வேதமாதாவே கலங்கி அவதியுற்ற காலத்தில், நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி - இளைப்பாறும் இடமாக இருக்கிறது. “இங்கு, வேத ப்ரதிபாத்யனான பரமபுருஷனின் கல்யாணகுணங்களும், அவதார லீலைகளும், மிக அழகாகச் சித்தரிக்கப்படுவதால், வேதமாதா ஆழ்வாரின் அருளிச்செயலில், சுகமாக இளைப்பாறுகிறாள்” என்கிறார், ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன். ஆழ்வார் சடவாயுவை எதிர்த்ததுபோல், சடர்களான - நிறைந்த அறிவில்லாது, அல்ப அறிவைக்கொண்டு வீண்வாதம் செய்கின்றவர்கட்கெலாம், சத்ருவாக விளங்குகிறார். இத்தகு ஆழ்வாரை உபாஸிக்கிறேன். உபாஸநம் - த்யானம் - இடைவிடாத நினைவு, ஆழ்வார் பகவானை த்யானித்து அவனுடைய ஸம்சலேஷத்தை (சேர்க்கையை) அடிக்கடிப் பெறுகிறார். இதனால் “ஆழ்வாரின் மகிழம்பூ வாசனை பரமனுக்கும், பரமனின் திருத்துழாய் மாலையின் நறுமணம் ஆழ்வாருக்கும் பரவுவது போல், பரமனை அனுபவிக்கும் ஆழ்வாரை த்யானம் பண்ணுவதால் தேசிகனிடமும், தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும், மகிழம்பூ மணமும், திருத்துழாய் மணமும் கமழ்வதில் தட்டில்லை அல்லவா?” என்பது, ரஸத்வனியாகும்.

ஆழ்வார் தனியன்

யஸ்ய ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதோ வகுளாமோத₃ வாஸிதம் |
 ஸ்ருதீநாம் விஸ்ரமாயாலம் ஸடா₂ரிம் தம் உபாஸ்மஹே ||
 ஸ்ரீமதே ஸடகோபாய நம:

நம்மாழ்வார்

தென்னாட்டில் தாமிரபர்ணி நதிக்கரையில் திருக்குருகூர் என்பது ஓர் புனித ஸ்தலம். அங்கு ஆதிப்பிரான் கோயில் கொண்டிருப்பார். அத்திருக்குருகூரில் காரிமாறன் என்ற அரசன் உடைய நங்கையென்றும் தனது தர்மபத்னியுடன் அரசாண்டு வந்த நாளிலே, சக்ரவர்த்தி துயருற்றது போல் மகட்பேறில்லாது மனஞ் சோர்ந்திருந்தான். ஒரு நாள் தேவியோடு திருக்குருங்குடி என்னும் திவ்யதேசத்துக்குச் சென்று, பெருமானை ஸேவித்து, நங்கையோடு தவங்கிடந்தான். கனவில் பெருமானுள் பெற்று குருகூரே வந்து சேர்ந்தான்.

கலி பிறந்த சில வருஷங்களிலேயே, ப்ரமாதி வர்ஷத்தில் வைகாசி மாதத்தில் விசாகம் என்ற திருநஷுத்திரத்தில் காரிமாறன் உடைய நங்கை தம் தவப்புதல்வராய் நம்மாழ்வார் அவதரித்தருளினார். கலி பிறந்தது முன்பு, கலியுங்கெடும் கண்டு கொண்மீன் என்று சொல்பவர் பிறந்தது பிறகு ! பாலுண்ணாது, உடல் அசைக்காது கண்ணும் திறவாததைக் கண்டு கலங்கிய பெற்றோர்கள் ஒன்றும் தோன்றாது பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு எடுத்துப் போய் விட்டனர். ஆழ்வாரும் நடந்து திருப்புளிய மரப்பொந்தில் ஏறி அமர்ந்து விட்டார். இதைக் கண்டவர் இவர் தெய்வப் பிறவியே என்று கண்டு வியந்து நின்றனர். மதுரை சென்ற மதுரகவியும் தென்னாட்டிலே ஒரு பெருஞ் ஜோதியைக் கண்டு அடைவே குருகூரை அடைந்தார். அங்கு காரிமாறன் செய்தி கேட்டு திருப்புளியருகிற் சென்று ஒன்றும் பேசாத ஆழ்வாரை நோக்கி கைகுவித்து, ஸ்வாமி ! சித்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்ததைத் தின்று எங்கே கிடக்கும் என்று கேட்டார். அதற்கு அதுவரை வாய் திறவாத ஆழ்வாரும், அததைத் தின்று அங்கே கிடக்கும் என்று விடையளித்தார். இதைக் கேட்ட மதுரகவிகள் பல முறை தண்டன் ஸமர்பித்து இவர் மனிதரல்ல என்று அவரிடத்தே நின்று விட்டார்.

நம்மாழ்வார் அநுபவ பரீவாகமாக மதுரகவிகளுக்கு பகவத் விஷயத்தைப் பல நூல்களாக உபதேசித்தருளினார். பெருமாள்

திருவடியில் ப்ரபத்தி செய்தாலல்லது வேறு வழியில்⁴⁰
என்றெல்லாம் உபதேசித்துப் போந்தார்.

நம்மாழ்வாருக்கு வகுளபரணர், பராங்குசர், சடகோபர்
என்றெல்லாம் திருநாமங்கள் வழங்கி வந்தன.

ஆழ்வாரருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்கள் திருவிருத்தம் 100
பாசுரங் கொண்டது. திருவாசிரியம் ஏழுப் பாக்கள் கொண்டது.
பெரிய திருவந்தாதி எண்பத்தேழு பாட்டுடையது.

திருவாய்மொழி - 1102 பாட்டுகள் கொண்டது. ஆகவிந்
நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களும் நான்கு வேதங்களை யொத்தும்,
மிக்குமிருக்கும்.

ஆழ்வார் மங்களாசாஸனம் செய்தருளிய திவ்ய தேசங்கள்

1. ஸ்ரீரங்கம், 2. திருப்பேர் நகர், 3. திருக்குடந்தை,
4. திருவிண்ணகர், 5. திருவாலி திருநகரி, 6. திருமாலிருஞ்சோலை,
7. திருமோகூர், 8. திருக்குருகூர், 9. தொலைவில்லிமங்கலம்,
10. சிரீவரகுணமங்கை, 11. திருப்புள்ளியங்குடி, 12. திருப்பேரை,
13. ஸ்ரீவைகுந்தம், 14. வரகுணமங்கை, 15. திருக்குளந்தை,
16. திருக்குருங்குடி, 17. திருக்கோளூர், 18. திருவநந்தபுரம்,
19. திருவண்பரிசாரம், 20. திருக்காட்கரை, 21. திருமூழிக்களம்,
22. திருப்புலியூர், 23. திருச்செங்குன்றூர், 24. திருநாவாய்,
25. திருவல்லவாழ், 26. திருவண் வண்டூர், 27. திருவாட்டாறு,
28. திருக்கடித்தானம், 29. திருவாறன்விளை, 30. திருவேங்கடம்,
31. துவாரகை, 33. வடமதுரை, 34. திருப்பாற்கடல், 35. கச்சி.

வானத்தவர்க்கும் அல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயாவர்க்கும்
ஞானப் பிரானையல்லாலில்லை நான் கண்டது நல்லதுவே என்றும்,
திருவிருத்தம் ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமாயனையல்லது ஒரு மா
தெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே? என்றும். திருவாசிரியம்,
எப்போதும் கை கழலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்,
மொய்கழலே ஏத்த முயல் என்றும் பெரிய திருவந்தாதி.

துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே, என்றும்,
திருவேங்கடமாமலை ஒன்றுமேதொழ நம்வினை ஓயுமே என்றும்,

வம்மின் புலவீர் நும்மெய் வருத்திக்கை செய்து உய்மிஞ்சி
என்றும்,

கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மின் என்றும், பிறந்தார்
உயர்ந்தே என்றும் அருளிச் செய்து தலைக் கட்டுகிறார்.

மதுரகவிகளின் ஈடுபாடு

ஆழ்வாரிடத்திலே அந்தரங்க அடிமை செய்யப் பெற்றவர்.
ஆழ்வார் அருளிச்செய்யும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களைப் பட்டோலை
யிட்டு வந்தார். ஆசாரிய ப்ரதிபத்தியில் மதுரகவி தக்காரும்
மிக்காரும் இலாதவராய் விளங்கி வந்தார்.
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பில் அவருடைய ஈடுபாடு விளங்கும்.
மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருணிற்கப்பாடி என்னெஞ்சுள்
நிறுத்தினான் என்றும், ஆயிரம் இந்தமிழ்ப் பாடினான் என்றும்,
பணிப்பார்.

ஸ்வாமி தேசிகன் ஈடுபாடு

ப்ரபந்தஜந ஸந்தாந கூடஸ்தர் ஆழ்வார் என்பார். அபிநவ
தசாவதாரத்தில் ஒருவர் என்பார். ஆழ்வாரின் பெருமையைப்
பேசுவது ஸ்வாமி அருளிச் செய்த பாதுகா ஸஹஸ்ரம்.
தந்தையென நின்ற தனித்திருமால் தாளில் தலை வைத்தோம்
சடகோபனருளிஞாலே என்றும், சேமமதாம் திருமாறன்
கருணையாலே என்றும், அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் என்றும்,
அருளிச்செய்வார்.

ப்ரபந்த ஸாரம்

முன்னுரைத்த திருவிருத்த நூறு பாட்டும்
முறையில்வரு மாசிரிய மேழு பாட்டும்
மன்னியநற் பொருட்பெரிய திருவந்தாதி
மறவாத படியெண்பத்தேழு பாட்டும்
பின்னுரைத்த தோர் திருவாய்மொழி யெப்போதும்
பிழையறா யிரத்தொருநூற் றிரண்டு பாட்டும்
இந்நிலத்தில் வைகாசி விசாகந் தன்னில்
எழிற்குருகை வருமாறலிரங்கு நீயே.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

ஸ்ரீ உ.வே மங்களம் ஸ்ரீகாந்த் ஸ்வாமி

ச்ரிய: பதியாகவும் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகவும்
எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்

மர்த்யாவதாரஸ்து மர்த்ய சிக்ஷணம்

ரக்ஷோபதாதாதிஹ ந கேவலம் விபோ:

என்கிற ச்லோகத்தின் அடிப்படையில் இந்த லோகத்தில் இருக்கும் ஜீவர்களை காப்பதற்காகவும், தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்கும் ராமக்ருஷ்ணாதி பல விதமான அவதாரங்களை ஸ்வீகரித்தான். அதுவும் போதாதநிலையில் தர்மத்தை பேணிக் காத்து இங்குள்ள ஜீவர்களின் கர்ம வினைப் பயனை போக்கடித்து அவர்களை தன்னுடைய திருவடியில் சேர்பதற்காக ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்தது போல, பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அபிநவமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணிமேகங்கள் ஸமுத்ரஜலத்தை வாங்கி ஸர்வோபஜீவ்யமாகத் தண்ணீராக உமிழுமாப்போலே வேதார்த்தங்களில் வேண்டும் ஸாரதாம்ஸத்தை ஸர்வருக்கும் அதிகரிக்கலான பாஷையில் வேதத்தினுடைய அர்த்தங்களை தெரிவிக்கக் கூடிய பாசுரங்களை இயற்றினர் ஆழ்வார்கள். இவர்கள் இயற்றிய பாசுரங்களாலே தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே என்று ஆசார்யரும் கொண்டாடுகின்றார். அப்படிப்பட்ட பெருமைமிக்க ஆழ்வார்களுள்

மிகவும் போற்றத்தக்கவர் நம்முடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பந்தாயத்திற்கு ஆசார்யனாக திகழ்ந்தவர் நம்மாழ்வார் ஆவார். ராமன் என்னும் சொல்லானது பரசுராமர் பலராமர் என்று இருவர் இருந்தாலும் எப்படி தசரத ராமனையே குறிக்குமோ அதுபோல அவரைப்பற்றி விளக்குவதே இந்த வ்யாஸம்.

ஆழ்வாரின் அவதாரம்

நம்மாழ்வார் பாண்டிய நாட்டின், தாம்ரபரணீ நதிக்கரையில் உள்ள திருக்குருகை நகரில் கலியுகம் பிறந்து 46 வது நாளில் கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிரமாதி வருஷம் வைகாசி மாதம் பெளர்ணமீ திதியில் வெள்ளிகிழமை விசாகா நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் சேனை முதலியார் இருவரின் அம்சமாக காரியார் உடைய நங்கை என்னும் பாகவதோத்தம தம்பதிக்கு திருக்குறுங்குடி நம்பி பெருமானின் அனுக்ரஹத்தாலே திருக்குமாரனாக அவதரித்தார். பிறந்தது முதலாக பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு பாலுண்ணாது அழாது அசையாது கண்கள் திறக்காது இருந்தமையாலே ஆழ்வார் திருநகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொலிந்து நின்ற பிரான் சந்நிதிக்கு பிறந்த குழந்தையை அழைத்துச் சென்று தரையில் கிடத்தி கிடத்திமாறன் என்று திருநாமம் சாற்றினர். அப்பொழுது குழந்தை அங்கிருந்து தவழ்ந்து அருகிலிருந்த ஆதிசேஷனின் அம்சமான புளியமரத்தின் அடியில் யோகாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டது. கிட்டத்தட்ட 16 ஆண்டுகள் யோகத்திலேயே உண்ணாது உறங்காது எழுந்தருளியிருந்தார்.

ஆழ்வாரின் திருநாமங்கள்

பிறகு ஏகாந்தமாக எம்பெருமானின் ஆணைப் படி விஷ்வக்சேனர் எழுந்தருளி பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்தை செய்து மந்த்ரங்களையும், ரஹஸ்யார்தங்களையும் உபதேசித்தார். இவர் சடம் என்ற வாயுவை எதிர்த்தபடியால் இவருக்கு சடகோபன் என்றும், ஆழ்வார் திருநகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் பொலிந்து நின்ற பிரான் மகிழம்பூ மாலையை அனுக்ரஹிக்க அதை சாற்றிக்கொண்டதாலே இவருக்கு வகுளாபரணர் என்று திருநாமம். தன்னுடைய பாசுரங்கள் வாயிலாக பிற மதங்களை கண்டித்தபடியாலே பராங்குசர் என்று திருநாமம். குருகையில் அவதரித்தபடியாலே திருக்குருகை பிரான் என்ற திருநாமம் போன்ற பல திருநாமங்கள் உள்ளன.

ஆழ்வாரே ஆசார்யன்

உண்ணும் சோறு, பருகுநீர், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் என்றிருந்த நம்மாழ்வாரை நேரில் காணாத படியாலே கண்ணன் தன்னுடைய கீதையில் வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப: எல்லாம் கண்ணன் என்று இருக்கும் ஞானீ கிடைப்பதற்கு அரியன் என்று பெருமாளே வருந்தும்படி இருந்த காலம் த்வாபரயுகம். அப்படிப்பட்ட காலத்திலேயே அவதரித்தவர் மதுரகவி ஆழ்வார். அவர் வடதேச யாத்ரை சென்றிருந்தபொழுது ஒரு பெரிய

ஜ்யோதிஸ்(பேரொளியைக்)கண்டு அதை அறிய எண்ணி தெற்கே வந்தபொழுது திருக்குருகூரில் உள்ள கோயிலினுள் அந்த தேஜஸ் நுழைய தானும் பின்தொடர்ந்து புளியமரத்தடியில் இருந்த சடகோபரை சேவித்தார். உடனே மதுரகவியார் கையை தட்டி ஓசையை எழுப்ப ஆழ்வார் திருக்கண்களை திறந்து கடாக்ஷித்தார். பின்பு மாறனை நோக்கி ஒருகேள்வியை கேட்டார்.

செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தை தின்று எங்கே கிடக்கும் அதாவது உயிரற்ற ப்ரக்ருதியினாலான உடலில் அணுவான ஜீவாத்மா புகுந்தால் எதை அனுபவித்துக் கொண்டு எங்கு இன்பம் உண்டு என்று எண்ணியிருக்கும்? என கேட்டார். அதற்கு நம்மாழ்வார் அதை தின்று அங்கே கிடக்கும் என்று பதிலளித்தார். அதாவது உடலில் உள்ள இந்த்ரியங்களால் கிடைக்கும் இன்ப துன்பங்களை நுகர்ந்து கொண்டு இன்புற்றேன் வாடினேன் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் என்று பொருள்.

இதைக் கேட்டதும் நம்மாழ்வாரையே மதுரகவிகள் ஆசார்யனாக வரித்துப் ப்ரார்த்திக்க தத்வஞானத்தை உபதேசித்துத் தான் இயற்றும் பாசுரங்களை பட்டோலை செய்ய நியமித்தார்.

நம்மாழ்வாரின் க்ருதிகள்

ரிக்வேத ஸாரமாக திருவ்ருத்தம் நூறு பாசுரங்களையும் யஜுர்வேத ஸாரமாக திருவாசிரியம் ஏழு பாசுரங்களையும், அதர்வண வேதஸாரமாக பெரிய திருவந்தாதி எண்பத்து ஏழு பாசுரங்களையும் ஸாமவேத ஸாரமேக திருவாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்று இரண்டு பாசுரங்களையும் அருளினார். திவ்ய தேசங்களுக்குள் 36 திருப்பதிகளைப் பாடினார். நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்களின் பெருமைகளை ஸ்வாமி வேதாந்த தேசிகர்

யத் தத் க்ருத்யம் ச்ருதீநாம் முநிகணவிஹிதை: ஹேதிஹாசை: புராணை:

தத்ராசௌ ஸத்த்வ ஸீம்ந: சடமதநமுநே: ஸம்ஹிதா ஸார்வபௌமீ:

இதன் பொருள் ச்ருதிகள் ரிஷிகளால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸ புராணங்கள் இந்த லோகத்தில் மக்களுக்காக என்ன பணியை செய்தனவோ அத்தனையும் நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்கள் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன. அது போல ஸ்வாமியே மற்றொரு இடத்தில் வேதங்கள் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் தெரிவிக்கிறார்.

கலியுகத்தில் நம்மாழ்வாரே ப்ரவர்த்தகர்

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை உலகிற்கு ப்ரசாரம் செய்தவர்கள் வேதவ்யாஸர், போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர் மற்றும் குஹதேவர் போன்றவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் முந்திய யுகத்தில் ஸித்தாந்தத்தை ப்ரவசனம் செய்தவர்கள். அவர்களுடைய காலத்திற்கு பிறகு கலியுகம் தொடங்கியது.அதில் முதன்முதலாக நம்மாழ்வாரே வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தை இவ்வுலகில் வெளியிட்ட

ஆசார்யர் ஆகின்றார். இவருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்தவர் ஸ்ரீ மதுரகவிகள். இவரினும் மிக்க தெய்வம் இல்லையென்ற உறுதியைக் கொண்டு ஆசார்யன் திருவடையை அடைந்தவர். மதுரகவிகள் காட்டும் தொல்வழியே நல்வழி என்று ஸ்வாமி தேசிகனும் ச்லாகிக்கிறார்.

இங்கு ஒரு ஸந்தேகம் எழலாம், அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் ஸ்ரீ மதுரகவிகள். வேளாளர் குலத்தில் அவதரித்த ஆழ்வாரிடம் உபதேசம் பெற்று அவரை ஆசார்யராக கொள்வது எங்கனம் பொருந்தும்? இதற்கு ஸமாதானம், அந்தணர் - க்ஷத்ரியர் - வைசியர் - வேளாளர் இவர்களுள் முந்திய வகுப்பினர் கிடைக்காதபொழுது பிந்தியவர்கள் மூலமாக எம்பெருமானை பற்றிய ஞானத்தை பெற வேண்டுமென்று ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. ஆகையாலே வேதாந்த தத்வார்தங்களை தம் நெஞ்சில் நிலைநிற்குமாறு ஆழ்வார் அருளிச்செயல் வழியாய் உபதேசித்ததாய் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் தாமே அருளிச் செய்தது நன்றாக பொருந்துகிறது.

நம்மாழ்வார் நாதமுநிகளுக்கும் ஆசார்யன்

ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்கு நம்மாழ்வார் வரிசை முறையிலும் நேர்முறையிலும் ஆசார்யனாகிறார். எவ்வாறெனில் நாதமுநிகளுக்கு பராங்குசதாசர் என்பவர் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்னும் ப்ரபந்தத்தை உபதேசித்தார். பராங்குச தாசர் மதுரகவிகள் திருவம்சத்திலே அவதரித்தவர். ஆகவே ஆசார்ய பரம்பரையில் இவருக்கு முந்தி நிற்பவர் மதுரகவிகள். அவருக்கு ஆசார்யர் ஆழ்வார். ஆகையாலே நாதமுநிகளுக்கு ஆழ்வார் வரிசைப்படி ஆசார்யர் ஆகிறார். மேலும் திருக்குருகூரில் நாதமுநிகள் புளிய மரத்தடியில் யோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்த பொழுது பரவாகதேவனின் நியமனத்தாலே நம்மாழ்வார் மறுபடியும் இவ்வுலகில் அவதரித்து நேரிலே அவருக்கு ஸகல வேதாந்தார்தங்களையும் அருளிச்செயல் முழுவதையும் உபதேசித்தருளினார். இந்த முறையில் நாதமுநிகளுக்கு நேராகவே ஆசார்யராகின்றார்.

ஆழ்வார் ஒருவரே ப்ரபந்நஜன ஸந்தான கூடஸ்தர்

ப்ரபத்தி என்னும் உபாயமும் பக்தியோகம் போல மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்று உபநிடதமும் மற்ற சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. நம்மாழ்வாருக்கு முன்பும் பலர் ப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்தனர். ஆனால் ஆழ்வார் காலத்திற்கு பின்பே ஜீவர்கள் ப்ரபத்தியை அதிகமாக ஸ்வீகரித்தனர். தம் ஸூக்திகள் வாயிலாக பிற்காலத்தவருக்கு எளிதாக உயர்ந்த கதியை அடைவதற்கு வழிவகுத்த படியாலே ஆழ்வாரே ப்ரபன்ன ஸந்ததிக்கு மூலபுருஷர் ஆகிறார். ப்ரபன்னஜனஸந்தான கூடஸ்தர் என்று ஆழ்வார் அழைக்கப்பெறுவதற்கு காரணம் இதுவே ஆகும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே கனகவல்லீ நாயிகா ஸமேத ஸ்ரீ வீரராகவ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே வகுளபூஷண மஹாதேஸிகாய நம:

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸிகாய நம:

ந தைவம் தேஸிகாத் பரம் தேஸிகோக்தே: பரம் நாஸ்தி ந பரம் தேஸிகார்ச்சனாத்

ஸ்ரீதேஸிகனை வாசிப்போம்

ஸ்ரீதேஸிகனையே ஸ்வாஸிப்போம்

ஸ்ரீ நம்மாழ்வார்

(ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான். திருமலை சதுர்வேத ஸதக்ரது.
நாவல்பாக்கம். வாஸுதேவ தாதாசார்ய ஸ்வாமி, திருவனந்தபுரம்)

திருநாமங்கள் - நம்மாழ்வார், ஸடகோபன், காரிமாறன், குருகைப்பிரான், பராங்குசர்,
வகுளாபரணர், ப்ரபன்னஜன ஸந்தானகூடஸ்தர்

திரு அவதாரம் - சேனை முதலியாரின் அம்ஸம்

அவதார ஸ்தலம் - திருக்குருகூர் (ஆழ்வார் திருநகரி)

திருநகூத்ரம் - வைகாசி - விசாகம்

விபவ காலம் - கலியுகம் பிறந்த 43வது நாள் (கி.மு. 3101)

ஆசார்யன் - ஸ்ரீவிஷ்வக்சேனர் (யோகநிலையில் உபதேஸம்)

ஸிஷ்யர்கள் - ஸ்ரீமதுரகவிகள், ஸ்ரீமந்நாதமுணிகள் . . .

அருளிச்செயல் - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி -
நாலு பிரபந்தங்கள்.

குறிப்பு - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு இந்தக் கலியுகத்தில் ஆசார்யன் இவர்;
சரணாகதி ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆரம்பித்தவர்.

திவ்யதம்பதிகள் இவருக்கு மயர்வற மதிநலம் அருளினர். ஸ்ரீவிஷ்வக்ஷேனரையிட்டு சரணாகதி மந்திரத்தை உபதேசம் செய்வித்தனர். ஆழ்வாரும் தாம் பெருமான் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்தார்; மேலும் மக்கள் அனைவரும் அதேபோல சரணாகதி செய்து உய்யவேண்டும் என்பதற்காக சரணாகதி நெறியை உபதேசம் செய்யும் தமிழ்மறையை அருளினார். ஆழ்வார்களில் முக்கியமான ஆசார்யனாக ஆன வைபவத்தை ஸ்ரீதேஸிகன் பல நூல்களில் போற்றி அருளுகிறார்.

தனியன்

யஸ்ய ஸாரஸ்வதஸ்ரோதோ வகுளாமோதவாஸிதம் |
ஸ்ருதீநாம் விப்ரமாயாலம் ஸடாரிம் தம் உபாஸ்மஹே ||

பொருள்: யாருடைய திருவாய்மொழிப்பெருக்கானது, நறுமணம் கொண்டதாய் வேதங்கள் தங்கிக் களைப்பாற ஏற்றதாக ஆயிற்றோ, அந்த ஸடகோபனை த்யானம் செய்கிறோம்.

*****

நன்றி: குருபரம்பரை - தனியன்கள் - 2017ம் ஆண்டு வெளியீடு. (ஆசிரியர்: ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான். விபஸ்சிந்மணி. திருமலை சதுர்வேத ஸதக்ரது. நாவல்பாக்கம். வாஸுதேவ தாதாசார்ய ஸ்வாமி, திருவனந்தபுரம்)

13. திருவாய்மொழி நம்மாழ்வார்

நம்மாழ்வார் வைணவ நெறியைப் பின்பற்றி பக்தியில் சிறந்து விளங்கிய பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் ஒருவர். இவர் தமிழ்நாட்டில் தூத்துக்குடி மாவட்டம் ஆழ்வார் திருநகரியில் காரியார் மற்றும் உடைய நங்கைக்குத் திரு மகனாகப் பிறந்தவர். இவர் பிறந்த உடன் அழுதல், பால் உண்ணாதல் முதலியனவற்றைச் செய்யாமல் உலக இயற்கைக்கு மாறாக இருந்ததால் அவரை "மாறன்" என்றே அழைத்தனர். மாயையை உருவாக்கும் "சட" எனும் நாடியினாலே குழந்தைகள் பிறந்தவுடன் அழுகிறது. ஆனால் இவர் சட நாடியை வென்றதால் "சடகோபன்" என்றும் அழைக்கப்பட்டார். யானையை அடக்கும் அங்குசம் போல, பரன் ஆகிய திருமாலை தன் அன்பினால் கட்டியமையால் "பராங்குசன்" என்றும், தலைவியாகத் தன்னை வரித்துக் கொண்டு பாடும்போது "பராங்குச நாயகி" என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். நான்கு வேதங்களைத் தீந்தமிழில் பாடியதால் "வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்" என்றே புகழப்படுகிறார்.

பதினாறு ஆண்டுகள் திருக்குருகூர் நம்பி கோவிலின் புளிய மரத்தின் அடியில் எவ்வித சலனமும் இல்லாமல் தவம் செய்து வந்தார். வடதிசை யாத்திரை மேற்கொண்டிருந்த மதுரகவி என்பவர் அயோத்தியில் இருந்தபோது தெற்குத் திசையில் ஒரு ஓளி தெரிவதைக் கண்டு அதனை அடைய தென்திசை நோக்கிப் பயணித்தார். மாறனிடமிருந்தே அவ்வொளி வருவதை அறிந்து அவரை சிறு கல் கொண்டு எறிந்து விழிக்க வைத்தார். சடகோபனின் ஞானத்தாலும், பக்தியாலும் கவர்ப்பெற்று அவருக்கே அடிமை செய்தார் என்பது வரலாறு.

நம்மாழ்வார் இயற்றிய பாசுர நூல்கள் நான்கு. அவை,

1. திருவிருத்தம் – 100 பாசுரங்கள்
2. திருவாசிரியம் – 8 பாசுரங்கள்
3. பெரிய திருவந்தாதி – 87 பாசுரங்கள்
4. திருவாய்மொழி – 1102 பாசுரங்கள்

நம்மாழ்வாரின் வேறு பெயர்கள்

சடகோபன், மாறன், காரிமாறன், பராங்குசன், வேதம் தமிழ் செய்த மாறன், வகுளாபரணன், குருகைப்பிரான், குருகூர் நம்பி, திருவாய்மொழி பெருமாள், பெருநல்துறைவன், குமரி துறைவன், பவரோக பண்டிதன், ஞானதேசிகன், ஞான பிரான், ஞானத் தமிழ்க் கடல்.

இவர் இயற்றிய திருவாய்மொழியில் நான்காம் திருமொழியிலிருந்து 5 பாடல்கள். இப்பகுதி, பராங்குசன் என்றழைக்கப்படும் நம்மாழ்வார் தம்மைத் தலைவியாகப் பாவித்து இறைவன் மீது காதல் கொண்டு, நாரை, குயில், அன்னம் முதலிவற்றைத் தூது அனுப்புவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

நான்காந் திருமொழி

1. நாரை விடு தூது

அஞ்சிறைய மடநாராய். அளியத்தாய் நீயும்நின்
அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள் றுயர்த்தாற்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
வன்சிறையில் அவன்வைக்கில் வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ?

விளக்கம் ::

நாரையே! என் மீது கொண்ட கருணையால், நீ உன் ஆண் நாரையுடன் நாரணனிடம் எனக்காகத் தூது சென்றால், அவன் உங்களை அவனது சிறையில் வைத்துவிட்டால், என்ன செய்வாய்?

2. குயில் விடு தூது

என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க் கென்தூதாய்
என்செய்யும் உரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள். நீரலிரே?
முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிகீழ்க் குற்றேவல்
முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ விதியினமே?

விளக்கம்::

இனக் குயில்களே! தாமரைக் கண்ணனிடம் எனக்காகத் தூது செல்லுங்கள். நான் முன் செய்த வினைப்பயனால், அவனுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் விதி எனக்கு இல்லாமல் போயிற்று. இனியாவது அப்பேறு எனக்குக் கிட்டுமோ என்பதை அறிந்து வா.

3. அன்னம் விடு தூது

விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய அன்னங்காள்.
மதியினால் குறள்மாணாய் உலகிரந்த கள்வற்கு
மதியிலேன் வல்வி னையே மாளாதோ வென்று , ஒருத்தி
மதியெல்லாம் முள்கலங்கி மயங்குமால் என்னீரே.

விளக்கம்::

அன்னங்களே! குறள் மணியாய் (வாமன அவதாரம்) உலகை இரந்தவனிடம் சென்று, புத்தி முழுவதும் கலங்கப் பெற்று, அறிவிழந்து கிடக்கிறாள் ஒரு பெண் என்று கூறுங்கள்.

4. மகன்றில் விடு தூது (கிரவுஞ்சம்)

என்நீர்மை கண்டிரங்கி யிதுதகா தென்னாத
என்நீல முகில்வண்ணற் கென்சொலியான் சொல்லுகேனோ
நன்னீர்மை யினியவர் கண் தங்காதென் றொருவாய்ச்சொல்
நன்னீல மகன்றில்காள். நல்குதிரோ நல்கீரோ?

விளக்கம்::

மகன்றில்களே! என் நிலைமையைக் கண்டு இரக்கப்படாத முகில் வண்ணனுக்கு என் நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

5. குருகு விடு தூது

நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே,
நல்கத்தா னாகாதொ? நாரணனைக் கண்டக்கால்
மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை இரைதேர்வண் சிறுகுருகே.
மல்குநீர்க் கண்ணேற்கோர் வாசகங்கொண் டருளாயே.

விளக்கம்::

நீர் வாய்ந்த தோட்டங்களில் உலாவும் குருகே! ஏழு உலகங்களையும் காத்தளிக்கும் நாராயணன் நீர் நிறைந்த கண்களுடன் நிற்கும் எனக்கு அருள் தரக்கூடாதா என்று அவனிடம் சென்று கேள்.

14. நம்மாழ்வாரின் திருச்சரிதம்

பாண்டிய நாடு தாமிரபரணி நதியால் வளம் பல பெற்று மலர்ச்சியோடு திகழும் பூமி. அந்த தாமிரபரணி நதிக்கரையில் திருக்குறுகூர் திருத்தலம், சிறப்புறத் திகழ்ந்தது. அவ்வூரின் பெருமையை எடுத்துரைக்கும் விதமாக ஒரு கதையும் விளங்குகிறது. அந்தக் கதை...

தாமிரபரணி ஆற்றின் வடகரையில் ஒரு யோகி இருந்தார். அவர் அன்புடன் ஒரு நாயை வளர்த்து வந்தார். நாள்தோறும் அந்த நாய் வைணவப் பெரியவர் வீடுகளின் முன்கிடக்கும் எச்சில் இலையில் உள்ள உணவை உண்டு திரும்பி வரும். இவ்வாறு இருக்கும்போது ஒருநாள் வழக்கம்போல் திருநகரிக்குச் சென்ற நாய் வெகு நேரம் வரையில் திரும்பி வரவில்லை. அதனால் மனம் வருந்திய அந்த யோகி, பொருளையாற்றின் வடகரையில் நின்று தென்கரையிலிருக்கும் திருநகரியினை நோக்கி அந்த நாயின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அந்த நாய் நட்பாற்றில் வந்து கொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று ஆற்றில் பெருவெள்ளம் சூழ்ந்துவிட்டது. அவ் வெள்ளத்தை எதிர்த்து நாய் ஆனமட்டும் நீந்திக் கரையைக் கடக்க முயன்றது. ஆனால் வெள்ளத்தை அதனால் கடக்க முடியவில்லை. வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு அதன் கால்களும் ஓய்ந்துவிட்டன. அது நீரில் மூழ்கி மேலே வந்தது. வயிறு நிறைய ஆற்று நீரையும் குடித்து விட்டது.

அதனால் நாயின் மண்டை வெடித்தது. அந்த மண்டையின் வழியே நாயின் ஆத்மா பேரோளியுடன் எழுந்து விண்வெளி நோக்கிச் சென்றது. அதைக் கண்ட யோகி பெரும் வியப்படைந்தார். நாய் வீடுபேறு பெற்றதை எண்ணினார். ஓதனால் அதற்கு வீடுபேறு கிடைத்தது? ஓன என்று சிந்தித்தார். ஆழ்வார் திருநகரியில் வாழும் வைணவர்கள் சாப்பிட்ட இலையிலிருந்த மீதத்தை உண்டதால்தான் அந்த நாய்க்கு இந்த அரும்பெரும் பேறு கிடைத்தது என்பதை முடிவில் உணர்ந்தார். அதனால் அவர் மனம் உருகி கண்களில் நீர் மல்கியது.

**வாய்க்கும் குருகை திருவீதி எச்சிலை வாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரமபதம் அளித்தாய் அந்த நாயோடு இந்தப்
பேய்க்கும் இடமளித்தால் பழுதோ? பெருமான் மகுடம்
சாய்க்கும் படிக்கு கவிச்சொல்லு ஞான தமிழ்க்கடலே!**

- என்று இந்தச் சிறப்பு உண்டாகக் காரணமான நம்மாழ்வாரைப் போற்றி பல பாடல்களைப் பாடிப் பணிந்தார். அது முதல் நம்மாழ்வார் மீது ஆராக் காதலும் பக்தியும் கொண்டு வாழ்ந்தார். முடிவில் நம்மாழ்வாரின் அருளால் அந்த யோகியும் பரமபதம் அடைந்தார்.

இவ்வளவு பெருமை அந்தத் தலத்துக்கு வரக் காரணமாக அமைந்தவர்தான் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார்.

திருக்குறுகூரில் வேளாண் குலத்தில் பிறந்த பொற்காரியார் என்னும் திருமகள்நாதனின் தொண்டர் ஒருவர் புகழ் பல பெற்று வாழ்ந்து வந்தார். அவர் முற்பிறவியில் செய்த தவப் பயனால், அவருக்கு காரியார் என்று ஒரு மகவு பிறந்தது.

காரியார் மணப் பருவம் அடைந்தார். திருவண்பரிசாரத்தில் வாழ்ந்துவந்த திருவாழ்மார்பரின் அருந்தவச் செல்வி உடையநங்கையை இவருக்கு மணம் புரிவிக்க எண்ணினார் பொற்காரியார். திருவாழ்மார்பரிடம் தம் எண்ணத்தைச் சொல்ல, அவரும் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து, அவ்வாறே செய்வோம் என்றார்.

நல்லதொரு மங்கல நாளில் காரியாருக்கும் உடையநங்கைக்கும் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது. அவர்கள் இல்லறத்தை மகிழ்வுடன் தொடங்கினார்கள். மனமொருமித்த காதல் தம்பதியாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆண்டுகள் சில சென்றன. ஆயினும் அவர்களுக்கு குழந்தைச் செல்வம் மட்டும் கிட்டவில்லை.

அதனால் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்த காரியாரும் உடையநங்கையாரும் ஒரு குழந்தைக்காக மிகவும் ஏங்கினார்கள். ஒருமுறை, காரியார், மனைவியோடு மாமனாரின் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டு, திருவண்பரிசாரத்திலிருந்து திருக்குருகூருக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். வழியில் திருக்குறுங்குடியை அடைந்து, அவ்வூரில் கோயில் கொண்டுள்ள மலை நம்பியைக் கண்டு வணங்கினார். அவருடைய உள்ளத்தில் மழலைச் செல்வம் பற்றிய துக்கம் மேலிட, நம்பியைப் பலவாறாகப் போற்றினார். ஓஎம்பெருமானே! எங்களுக்கு எல்லாச் செல்வமும் அளித்த நீ மழலைச் செல்வத்தையும் அளித்து அருள் புரிய வேண்டும்ஓஎ என்று வேண்டிக் கொண்டார். பிறகு அவர்கள் இருவரும் அன்றிரவு ஓரிடத்தில் படுத்து உறங்கினார்கள்.

அன்று இரவு, அத்தம்பதியின் கனவில் திருக்குறுங்குடி நம்பி தோன்றி, ஓஉங்களுக்கு நம்முடைய அம்சமாக ஒரு மகன் பிறப்பான்ஓஎ என்று கூறி மறைந்தார்.

காலையில் கண்விழித்து எழுந்ததும், அவர்கள் தங்கள் கனவைக் குறித்து ஒருவருக்கொருவர் கூறி மகிழ்ந்தனர். பின்னர் திருக்குறுங்குடி கோயிலை அடைந்து, நம்பியை வணங்கிப் பலவாறு துதித்து, பின் திருக்குருகூரை அடைந்தார்கள்.

பரந்தாமன் அவர்களுக்கு அருளியவாறே, சேனை முதலியார் அம்சமாக, உடையநங்கையாருக்கு ஒரு மகவைப் பிறக்கச் செய்தார். ஆழ்வாராக சேனைமுதலியார் அங்கு அவதரிப்பதற்கு முன்பே, பெருமானின் பஞ்சணையான ஆதிசேஷன் அவ்வூரின் பெருமாள் கோயிலில் வடபுறத்தில் ஒரு புளியமரமாகத் தோன்றியிருந்தார். நம்மாழ்வார் அவதரித்ததுமே, நம்பியெம்பெருமாள் அவர் மனையினுள் அருள் வடிவமாகப் புகுந்து, அவருக்கு ஞானமென்னும் தெய்வீகப் பாலை ஊட்டி மறைந்தார்.

ஞானப் பாலமுது உண்ட அந்தப் பச்சிளம் குழந்தை அரங்கப் பெருமானின் திருவடி ஒன்றினையே தன் உள்ளத்தில் நிலைநிறுத்தி, தாயின் முலைப்பால் அருந்தாமலும் அழாமலும் கண் திறவாமலும் கண்ணிமை மூடியபடியே அசைவற்றுக் கிடந்தது. ஆயினும் உடலில் வாட்டமுறாமல், பொலிவு குன்றாமல் திவ்விய ஒளியோடு திகழ்ந்தது. காரியாரும் உடையநங்கையாரும் தங்கள் குழந்தை அவ்வாறு இருப்பதைக் கண்டு வருத்தினார்கள். தான் பெற்ற பிள்ளை தன்னிடம் பால் அருந்தவில்லையே; வாய் திறந்து அழவில்லையே; கண் திறந்து பார்க்கவில்லையே – என்று உடையநங்கையின் உள்ளம் பெரிதும் ஏங்கித் தவித்தது.

பெருமாளே நமக்கு மகனாகப் பிறப்பதாக நம் கனவில் சொன்னார்! ஆனால், இந்தக் குழந்தை இப்படிக்கண் திறவாமல் கிடக்கிறானே? என்று காரியாரின் உள்ளம் கரைந்தது.

தம்பதி தங்கள் குழந்தையைத் தூக்கிச் சென்று குருகூரின் சங்கணித்துறையுடைய தாமிரபரணி ஆற்றின் தென்கரையில் திருக்கோயில் கொண்ட பொலிந்து நின்ற பிரானின் திரு முன் கிடத்தினார்கள்.

அந்தப் பெருமானை வணங்கி ஓபகவானே! எல்லாம் உன் செயல்ஓஎ என்று மனம் தேறினார்கள். பிறகு அப்பெருமானை வணங்கி, மாறன் என்று தங்கள் மைந்தனுக்குப் பெயரிட்டு, தொடட்டிலில் குழந்தையைக் கிடத்தி தாலாட்டினார்கள். பின்னர் குருகூர் திரும்பி, எம்பெருமானின் திருவருளை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தார்கள்.

அதேநேரம், வைகுந்தத்தில் திருமால் தம் சேனைத் தலைவரான சேனை முதலியாரிடம் நம் ஆழ்வாருக்கு உபதேசம் செய்துவிட்டு வருக என்று பணித்தார்.

சேனை முதலியார் அவ்வாறே திருக்குருகூர் சென்று, பிறர் அறியாதவாறு பாலகனான மாறனுக்கு தத்துவப் பொருட்களை விளக்கிக் கூறினார். பாலகனான ஆழ்வாரும் எல்லா உண்மைப் பொருட்களையும் நன்குணர்ந்துகொண்டு, ஆதிப்பிரான் சந்நிதியின் வடபுறத்தில் ஆதிசேடன் உருவமாக நிற்கும் புளியமரத்தடிக்குத் தவழ்ந்து சென்று அமர்ந்தார் (ஆழ்வார் திருநகரியில் பழைய புளியமரம் இன்றும் இருப்பதைக் காணலாம்).

பரந்தாமனின் முகத்தையன்றி வேறு எதிலும் விழியேன் என்று கண்களை மூடிய வண்ணம், எதையும் உண்ணாமலும் அருந்தாமலும் பதினாறு ஆண்டுகள் வரையிலும் யோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

குழந்தைகள் பிறந்ததும் இவ்வுலகப் பிறவி பந்தத்தைப் பிணைப்பதற்காக, சடம் என்ற வாயு குழந்தைகளிடம் சேர்ந்து விடுவது உலக இயல்பு. ஆனால் இவர் தம் தாயின் கருப்பையில் இருக்கும்போதே தம்மைச் சேர வந்த அந்த சட வாயுவைக் கோபித்து விரட்டி, முன் உணர்வோடு விளங்கி, பிறவி பந்தச் சூழலை வென்றுவிட்டார் என்பதால் இவர் சடகோபர் எனப்பட்டார்.

சடகோபரோ பிறவித் தளைகளிலிருந்து விடுபட்ட ஆத்மாவாகி பரந்தாமனான பரமாத்மாவிடமே உள்ளுறைந்து வாழ்ந்தும்

சஞ்சரித்தும், பரமாத்மாவை எல்லா விதத்திலும் அனுபவித்து வந்தார். நம்மாழ்வார், திருமாலின் திருவடி அம்சம் என்றும் சொல்லப்படுவதுண்டு. அதனால்தான் பெருமாள் சந்நிதிகளில் பக்தர்களின் தலையில் வைத்து ஆசிர்வதிக்கும் சடாரியை சடகோபம் என்கிறார்கள்.

அவருக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் மாறன் என்பதே. அவர் காரியாருடைய மைந்தர், ஆகையால் அவரைக் காரிமாறன் என்றும் கூறுவார்கள். பெருமாளின் பிரசாதமான மகிழ் மாலையை இவர் சூடியதால் வகுளாபரணர் என்றும் அழைப்பார்கள். தம் பாசுரங்களால் புறத் தத்துவங்களை ஓட்டியதாலும், அங்குசத்தால் பரமனாகிய களிறு தம் வசமாகும்படி செய்ததால் இவரை பராங்குசர் என்றும் அழைப்பர். திருமகள்நாதன் அவரை நம்மாழ்வார் என்று கூறி சிறப்பித்ததால் வைணவர்கள் அனைவரும் அவரிடம் கொண்ட அன்பினால் நம்மாழ்வார் என்று குறிப்பிட்டு வந்ததால், அந்தப் பெயரே நிலைபெற்று விளங்கியது.

நம்மாழ்வாரைப் பற்றிய குரு பரம்பரைக் கதைகள் சில உண்டு.

திருக்கோளுரைச் சேர்ந்தவர் மதுரகவியார். அவருக்குத் தென் திசையில் ஒருநாள் திவ்விய ஜோதி ஒன்று பளீர் பளீர் எனத் தெரிந்தது. அதற்கான காரணம் புரியாமல் மதுரகவியார் தவித்தார். அப்படியே அந்த திவ்விய ஜோதியைப் பார்த்தவாறே, அதைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு இடமாக வந்தார். கடைசியில், அந்த ஜோதி திருக்குருகூரில் ஒரு புளிய மரத்தடியில் நிலை கொண்டது. அங்கே ஒளிபொருந்திய மௌனக் குழந்தையாக இருந்த நம்மாழ்வாரைப் பார்த்தார். அவருக்கு உண்மை புரிந்தது. இருந்தாலும் அதையும் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. உடனே அந்தக் குழந்தையை நோக்கி கை தட்டிப் பார்த்தார். சுவாமி என்று விளித்துப் பார்த்தார். பதில்தான் ஏதுமில்லை. பின்னர் ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு, அதிக சப்தம் எழுப்பி, ஆழ்வாரை எழுப்பினாராம் மதுரகவியார்.

பின்னர் அவருடைய ஞானத்தை அறிய எண்ணி, செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்? என்று கேள்வி எழுப்பினார். இதற்கு

பதிலாக, ஆழ்வார் முதன்முதலாக வாய்திறந்து, அதைத் தின்று அங்கே கிடக்கும் என்றாராம். இந்த பதிலைக் கேட்ட மதுரகவியாருக்கு, ஆழ்வாரின் ஞானநிலை புரிந்தது. அவரையே தன் குருவாக மனதில் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

மதுரகவியாருக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் நடந்த இந்த உரையாடலில் பெற்ற கேள்வி பதிலின் உள்ளர்த்தம் மிக ஆழமானது. ஆத்மாவுக்கும் உடலுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றிய கேள்வி அது. அதாவது ஓர் ஆத்மா எந்த உடலை அடைகிறதோ அந்த உடலுக்கேற்ப அதன் வடிவத்துக் கேற்ற இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு அப்படியே இருக்கும் என்பதை விளக்குகிறது.

மதுரகவியின் கேள்விக்கான நேரடியான விளக்கம் இதுதான். அவர் கேட்டது, உயிர் தோன்றும்போது அந்த உயிரானது எதை அடைந்து, அனுபவித்து எங்கே கிடக்கும் என்பது... அதற்கு நம்மாழ்வாரின் பதில் – அந்த உடம்பின் தொடர்பாக வரக்கூடிய பண்புகளைத்தான் கொள்ள முடியும் என்பது.

ஒருநாள் நம்மாழ்வார் மதுரகவியாரை நோக்கி, இறைவனை அடைவதற்கு உரிய வழியைக் காட்டும் பாமாலைகளைப் பாடப்போகிறோம். அவற்றைப் பட்டோலையில் எழுதுங்கள் என்று கூறியருளினார். மதுரகவியாழ்வாரும் அவ்வாறே செய்யலானார். மகாத்மாவே! மேவினேன் அந்தப் பரந்தாமனின் பொன்னடி மெய்மையை என்றார் மதுரகவியார். அவர் விருப்பத்தை சடகோபர் நிறைவேற்றினார். அதன்பின்னர், மதுரகவியார் நம்மாழ்வார் சொல்லச்சொல்ல பாடல்களை பட்டோலையில் எழுத விழைந்தார்.

ஸ்ரீரங்கநாதப் பெருமாள் மீது காதல் கொண்ட ஒரு பெண்ணாக தன்னை உருவகப் படுத்திக்கொண்டு, நம்மாழ்வார் பாடினார்...

**இட்டகால் இட்ட கையளாய் இருக்கும்
எழுந்த வாய் மயங்கும் கை கூப்பும்
கட்டமே காதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்
கடல் வண்ணா கடியை காண் என்னும்
வட்டவாய் நேமி வலம் கையா என்னும்
வந்திடாய் என்று என்றே மயங்கும்
இட்டனே செழுநீர்த் திருவரங்கத் தாய்
இள் திறந்து என் சிந்தித்தாய்.**

கால் கைகளை அசைக்க முடியாமல் இட்டகால் இட்டபடியே இருக்க இந்தப் பெண் இருக்கின்றாள். வைத்த கை வைத்தபடியே இருக்கும்; எழுந்து வாய் பேச முடியாமல் மயங்கி நிற்கும்; கைகூப்பி வணங்கி நிற்கும்; காதல் என்றால் கஷ்டமே என்று மூர்ச்சிக்கும்; கடல் வண்ணான திருமாலே நீ மிகவும் கடுமையானவன் பார் என்று சொல்லும்; வட்டமான கூர்மை பொருந்திய சக்கரப் படையை வலக்கரத்தில் ஏந்தி இருப்பவனே என்று சொல்லும்; என்னிடம் வந்துவிடு என்று சொல்லி மயங்கி நிற்கும் இந்தக் காதலியின் திறத்தில் என்னதான் சிந்தித்தாய்?... – என் இஷ்டனே காவேரி சூழ் திருவரங்கத்துள்ள திருமாலே! – என்ற கருத்தமைந்த பாசுரத்தைப் பாடினார்.

இதைக் கேட்ட பரந்தாமன், தன்னை சேவித்து மகிழும் ஆழ்வாருக்குத் தன்னருள் புரிய எண்ணி, திருமகளுடன் சங்கு சக்ரதாரியாக கருட வாகனத்தில் தோன்றி, அவருக்கு சேவை சாதித்து மயர்வறு மதிநலம் அருளினார். சடகோபர் அக்கருணையை எண்ணி மனம் கனிந்தார். பாமாலைகள் பாடலானார்.

மதுரகவியாழ்வாரை முன்னிட்டு ரிக், யஜூர், சாம, அதர்வண வேதங்களின் சாரங்களைத் தமிழில் பாட எண்ணி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி,

பெரிய திருவந்தாதி ஆகிய நான்கு தமிழ் வேதங்களாகப் பாடியருளினார். அவற்றை மதுரகவியாழ்வார் முதலானவர்களெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்து பேரருள் பெறும்படி உலகுக்கு வழங்கினார்.

நம்மாழ்வார் திருக்குருகூரில் திருப்புளிய மரத்தடியிலே வீற்றிருந்தபோது, திவ்வியதேசப் பெருமாள் திருத்தலங்களில் உள்ள எம்பெருமான்களெல்லாம் அங்கு வந்து நம்மாழ்வாரின் திருமுகம் பார்த்துச் சென்றார்கள். அவர் இவ்வுலகில் முப்பத்தோராண்டு காலம் புளிய மரத்தடியில் வீற்றிருந்து பரமாத்மாவிடமே உள்ளுறைந்து, மாலடியார் தெய்வீகத் தேனமுதாம் பாமாலை அமுதுண்ணுதற்காகப் பாடி, பரமபதம் சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீவைணவ தத்துவத்தை நம்மாழ்வார் நிலை நாட்டியதால் குலபதி என்று கூறி உன்னத நிலையில் கொண்டாடுகிறார்கள். திருமாலுக்கு ஆட்பட்ட அவர், தம்மை திருமாலின் பெரிய திருவடிகளே என்று குறிப்பிட்டிருந்ததால், அவரை பெருமாளின் பெரிய திருவடியாகவே வைணவர்கள் பாவித்து, பிற்காலத்தில் அவருடைய திருமேனி உருவையும் பெருமாள் கோயில்களில் வைத்துப் போற்றி பூஜித்து வரலானார்கள்.

வைணவக் குரவர்களை ஆழ்வார்கள் எனவும், ஆசார்யர்கள் எனவும் இருவகையாகப் பிரித்துக் கூறுவார்கள். ஆனால் நம்மாழ்வாரோ அவ்விரு வகையிலும் சேர்ந்தவர். பன்னிரு ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரை அவயவி என்றும், மற்ற ஆழ்வார்களை அவரின் அம்ச அவதாரங்களான அவயவங்கள் என்றும் குறிப்பிடுவார்கள்.

வைணவர்கள் பிரபந்தத்தையோ அல்லது பூஜை செயல்களைச் செய்யத் தொடங்கும்போதோ இந்த ஸ்லோகத்தைச் சொல்வது வழக்கம். அது வைணவ குரு பரம்பரையைச் சொல்வது. வைணவ ஆசார்யரான கூரத்தாழ்வார் அருளிச் செய்த இந்த ஸ்லோகத்தில் குரு பரம்பரையைப் பற்றிச் சொல்கிறார்.

லக்ஷ்மிநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம் அஸ்மத் ஆசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

வைணவர்கள் போற்றும் ஆசார்யர்களில், ஸ்ரீமந் நாராயணன், மகாலட்சுமித் தாய், சேனை முதலியார் எனப்படும் முதல் மூன்று ஆச்சார்யர்களும் பரமபதத்தில் இருப்பவர்கள். இதில் மூன்றாவதாகக் குறிப்பிட்ட சேனைமுதலியாரின் அம்சமாகவே நம்மாழ்வார் அவதரித்தார் என்பதால் அவரும் ஆசார்ய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராகிறார்.

இதில் நான்காவதாகக் குறிப்பிடப்படும் நாதமுனிகள், நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி விஷயமாக அருளிச்செய்த ஸ்லோகம் இது.

பக்தாம்ருதம் விச்வ ஜநாநுமோதநம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோப வாங்க்மயம் | ஸஹஸ்ர சாகோபநிஷத் ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிட வேத ஸாகரம் ||

ஆயிரம் சாகைகளாக விரிந்து உபநிஷதங்களுக்கு சமானமாக விளங்கும் - சடகோபர் அருளிச் செய்த - இந்தத் திருவாய்மொழி, திராவிட வேதக் கடலாகும்; இந்த பக்தி அமுதத்தை உலக மக்களுக்காக அவர் அளித்தார் என்பதைத் தெரிவிக்கிறார்.

திருவாய்மொழி சம்பந்தமாகவும் நம்மாழ்வார் விஷயமாகவும் ஆசார்யப் பெருமக்கள் அளித்துள்ள எளிய வெண்பாக்கள் சிலவற்றை இங்கே காணலாம்...

(ஈச்வரமுனிகள் அருளிச்செய்தது)

திருவழுதி நாடென்றும் தென்குருகூர் என்றும்,
மருவினிய வண்பொருநல் என்றும், - அருமறைகள்
அந்தாதி செய்தான் அடியிணையே எப்பொழுதும்,
சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து.
(சொட்டை நம்பிகள் அருளிச்செய்தது)

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
இனத்தாரை அல்லாது இறைஞ்சேன், - தனத்தாலும்
ஏதும் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்,
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.
(அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது)

ஏய்ந்தபெருங் கீர்த்தி இராமானுச முனிதன்
வாய்ந்தமலர்ப் பாதம் வணங்குகின்றேன்,
- ஆய்ந்தபெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும்,
பேராத வுள்ளம் பெற.
(பட்டர் அருளிச்செய்தவை)

வாந்திகமும் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
ஆன்ற தமிழ்மறைகள் ஆயிரமும், - ஈன்ற
முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தாய் இராமானுசன்.

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்,
தக்க நெறியும் தடையாகித் - தொக்கியலும்,
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஒதும் குருகையர்கோன்,
யாழினிசை வேதத் தியல்.

பட்டர் அருளியபடி, மதிள் அரங்கர் வண்புகழ் மேல், தமிழ் மறைகள் ஆயிரம் அருளிச் செய்த ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபனாகிற நம்மாழ்வார். அதைப் பாராட்டி சீராட்டி வளர்த்த இதத்தாய் - செவிலித்தாய் ராமானுஜர் என்று காட்டுகிறார்.

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியை சாமவேதத்துக்கு ஒப்பாகச் சொல்வார்கள். அதன் அடிப்படையில் பார்த்தால், சாமவேதம் என்பது இசையும் சேர்ந்த ஒன்று என்பதால், இந்தத் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களும் இசையோடு பாடுவதற்கு இனிதாக அமைந்திருக்கும். அதனால்தான் பட்டர் இங்கே யாழினிசை வேதத்து இயல் என்று இயலும் இசையும் கலந்த தெய்வீகத் தேனமுதாக நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியைப் பாடுகிறார்.

மகாகவி கம்பர் ராமாயணம் பாடப் புகுந்தபோது முதலில் நம்மாழ்வாரைத் துதித்து சடகோபர் அந்தாதி பாடியிருக்கிறார். அந்த சுவையான சம்பவம் இது.

மகாகவி கம்பர், ராம கதையைத் தமிழில் பாட விரும்பி வால்மீகியின் ராமகீர்த்தியையும் இன்னும் சில ராமாயணங்களையும் புராணங்களையும் வடமொழிப் புலவர்கள் மூலம் ஆராய்ந்து தமக்கென ஒரு தனி வழி வகுத்துக் கொண்டு, தமிழில் கம்பராமாயணத்தின் ஆறு காண்டங்களையும் பதினைந்தே நாளில் இயற்றி முடித்தார்.

தான் இயற்றிய அந்த ராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கநாதர் சந்நிதியில் அரங்கேற்ற ஆசை கொண்டார் கம்பர். ஆனால் அதற்கு பல தடங்கல்கள் எழுந்தன. தடை பல தாண்டி, அவர் ஸ்ரீரங்கம் சென்று வைணவ சமய ஆசார்யராக அப்போது

வீற்றிருந்த ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளிடம் அனுமதி கேட்டார். அவர் அனுமதியளித்த பின்னே, ஆலயத்தினுள் ஒரு மண்டபம் எழுப்பி நல்லதோர் நாளில் தம் ராமாயணத்தை அரங்கேற்ற முனைந்தார் கம்பர். ஆனால் அப்போதும் ஏதோ தடங்கல். கம்பர் அரங்கநாதனை மனமுருகப் பிரார்த்தித்தார். ஸ்ரீரங்கநாதப் பெருமாள் கம்பரின் கனவிலே ஓஎம்மைப் பாடினாய் அன்றி நம் சடகோபனைப் பாடினாயோ? அவனையும் பாடினால்தான் உன் ராமாயணத்தை நாம் ஏற்போம்! ஓஎ என்று கூறினார்.

அதனால் கம்பர் நம்மாழ்வாரான சடகோபர் மீது நூறு பாக்களால் சடகோபர் அந்தாதியை இயற்றினார். அதன் பிறகே அவருடைய ராமாயணம் நாதமுனிகளின் முன்னிலையில் அரங்கநாதப் பெருமான் ஆலயத்தில் தாயார் சந்நிதி முன் உள்ள மண்டபத்தில் அரங்கேறியது.

அப்போது, தாயார் சந்நிதி முன் இருந்த மேட்டு அழகிய சிங்கப் பிரான் சப்தம் எழுப்பிச் சிரித்ததாகவும் ஒரு செய்தி உண்டு. இந்த மண்டபம், இன்றும் கம்பர் ராமாயணம் அரங்கேற்றிய மண்டபம் என்று அரங்கநாயகித் தாயார் சன்னிதி முன்னால் உள்ளது.

கம்பர் தம் சடகோபர் அந்தாதியில் நம்மாழ்வாரே எனக்குக் காப்பு என்று சொல்லி ஒரு காப்புச் செய்யுள் படைத்து அந்தாதியைத் தொடங்கினார். அந்த துதிப்பாடல்,

**தருகை நீண்ட தயரதன் தான் தரும்
இருகை வேழத்தி ராகவன் தன் கதை
திருகை வேலைத் தரைமிசைச் செப்பிடக்
குருகை நாதன் குரைகழல் காப்பதே.**

இந்தக் காப்புச் செய்யுளார் நம்மாழ்வாரின் பெருமையைப் போற்றிக் கொண்டாடுகிறார் கம்பர்.

இதன்பிறகு வைணவர்கள் நூல் இயற்றத் தொடங்கும்போது முதலில் நம்மாழ்வாருக்குத் துதி கூறும் வழக்கம் உண்டானது.

கம்பரின் சடகோபர் அந்தாதியில் நம்மாழ்வாரின் பெருமை பலவாறாகப் பேசப்படுகிறது. அதில் ஒரு சம்பவம்...

நம்மாழ்வாரின் சிறப்புகளை விருது கூறிக்கொண்டு மதுரகவியார் அவருடைய விக்கிரகத்தை எழுந்தருளச் செய்துகொண்டு வீதியுலா வருவார். அப்போது மதுரைச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த மாணாக்கர்களுக்கும் அவருக்கும் வாக்குவாதம் நிகழ்ந்தது.

நம்மாழ்வாரின் பெருமையைப் பறைசாற்ற, கண்ணன் கழலிணை என்னும் ஒரு பாசுரத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மதுரை சங்கத்தைச் சேர்ந்த புலவர்களுடன் வாதுக்குச் சென்றார் மதுரகவியாழ்வார். அப்போது நம்மாழ்வாரின் அந்த ஒரு பாடலுக்கு சங்கப்பலகை இடம் தந்து மற்றவர்களைக் கீழே தள்ளியது (இந்த நிகழ்ச்சியை மதுரகவியாழ்வாரின் சரித்திரத்தில் விரிவாகப் பார்க்கலாம்).

இந்த நிகழ்ச்சியை கம்பர் தம் சடகோபர் அந்தாதியில் சிறப்புறக் காட்டுகிறார்.

தமிழிலக்கியத்தில் மிக மிக உயர்வான கருத்துகள் நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்களில் பரவலாக இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

நம்மாழ்வார் தனக்காகப் பாடாது, உலக மக்களின் நலனுக்காக எம்பெருமானிடம் அவர்கள் சார்பில் ஒரு விண்ணப்பம் செய்கிறார்...

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கமும் அழுக்குடம்பும்
இந்நின்ற நீர்மை இனியாய் உறாமை உயிர் அளிப்பான்
எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா
மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே

பொய்யான அறிவு; தவறான ஒழுக்கங்கள்; அழுக்கான உடம்பு- இத்தகைய குணங்கள் இனி எங்களுக்கு ஏற்படாதபடியான வாழ்வினைத் தருவாய். வானவர் தலைவனே, அடியேன் செய்யும் இந்த விண்ணப்பத்தைக் கேள் என்று உலக மக்களின் சார்பில் எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் வைக்கிறார்.

நான்கு வேத சாரம்

வேத காலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட நான்கு வேதங்களான ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண வேதாதிகளின் சாராம்சத்தை ஆழ்வார் திராவிட வேதமாகிற வகையில், தமிழில் எளியோர்க்காக அருளிச் செய்தார் என்பர். அப்படி, திருவாசிரியத்தை யஜுர் வேதத்தின் சாரமென்றும், திருவிருத்தம் ரிக்வேத சாரம் என்றும், பெரிய திருவந்தாதி அதர்வண வேத சாரமெனவும், திருவாய்மொழி சாம வேத சாரம் என்றும் சொல்வார்கள்.

திருவாசிரியம்

இது ஏழு ஆசிரியப் பாக்களால் அமைந்தது. முதல் பிரபந்தத்தில் ஆழ்வார் தம் சம்ஸார பந்தத்தை நீக்கி திருநாட்டை அருளுமாறு பிரார்த்திக்கிறார். அவ்வாறு செய்தால் மற்ற பிரபந்தங்கள் அவதரிக்க வாய்ப்பு ஏற்படாதே! அதனால் பகவான் ஒரு வழி செய்தார். ஆழ்வார் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருள வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவது, தன்னை பரிபூரணமாக அனுபவிக்கத்தான் என்பதால், அந்த அனுபவத்தை இந்தப் பூவுலகிலேயே கொடுத்துவிட்டால் என்ன என்று யோசித்து, தன் திருமேனி, குணம் முதலியவற்றை இங்கேயே காட்டி அருளினான். அவ்வண்ணம் அவனை தரிசித்த ஆழ்வார், பரமபதத்தில் பெற வேண்டிய அனுபவத்தை இங்கேயே பெற்றுவிட்ட மகிழ்ச்சியில், அந்த அனுபவத்தை விவரிக்கிறார் இந்தப் பிரபந்தத்தில். இது யஜுர் வேத சாரம் என்று போற்றப்படுகிறது.

திருவாசிரியத்திலிருந்து ஒரு பா...

யாவகை உலகமும் யாவரும் இல்லா
மேல்வரும் பெரும்பாழ்க் காலத்து இரும் பொருட்
கெல்லாம் அரும்பெறல் தணிவித்து ஒருதான்
ஆகித் தெய்வநான்முகக் கொழுமுளை
ஈன்று முக்கண் ஈசனோடு தேவுபல
நுதலி மூவுலகம் விளைத்த உந்தி
மாயக் கடவுள் மாமுதல் அடியே

இந்தப் பாசுரத்தில், விஷ்ணு புராணத்தை ஒட்டிய செய்திகளும், அதே நேரம், நவீன காஸ்மாலஜி காட்டும் கருத்துகளும் எழுகின்றன. எந்த வகை உலகமும் உயிரினமும் இல்லாத பாழ் காலத்தில் பொருள்களுக்கு எல்லாம் வித்தாக, ஒரே ஒரு தானாக, பிரமனையும் ஈசனையும் தேவர்களையும் கொண்டு வந்து, மூன்று உலகங்களையும் உண்டாக்கியது மாயக் கடவுளான திருமாலின் முதல் அடியே!

செக்கர் மாமுகில் உடுத்து மிக்க செஞ்சுடர்
பரிதி சூடி அஞ்சுடர் மதியம் பூண்டு

- என்று மேகத்தையும் சூரியனையும் சந்திரனையும் திருமாலின் உடைகளாக அணிவித்துப் பார்க்கிறார். இறுதியில்,

**நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்
தளிர்ஓளத இமையவர் தலைவனும் முதலா
யாவகை உலகமும் யாவரும் அகப்பட
நிலம், நீர், தீ, கடல், சுடர் இரு விசும்பும்
மலர்சுடர் பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க
ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதும்
அகப்படக் கரந்து ஓர் ஆலிலைச் சேர்ந்த
எம்பெருமானே அல்லாது
ஒருமா தெய்வம் உடையமோ யாமே?**

சிவனும், பிரம்மாவும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும் எல்லா உலகங்களும், நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, சூரிய சந்திரர்கள்; நட்சத்திரங்கள் அனைத்திலும், விதிவிலக்கின்றி மறைந்து விரவியிருக்கும் ஆலிலைமேல் தூங்கும் அந்த எம்பெருமானை அல்லாது வேறு தெய்வம் எங்களுக்கு உண்டோ !

திருவிருத்தம்

இதுவே முதல் பிரபந்தம் ஆகும். கட்டளைக் கலித்துறையால் அமைந்த பாக்கள். விருத்த வகையில் அமைந்திருக்கும். திரு என்பது அதன் மேன்மையைக் காட்டும் அடைமொழி. ஆழ்வார் இந்தப் பிரபந்தத்தில், எம்பெருமானிடம் இந்நிலவுலகில் இருப்பு கொண்டிருப்பது தமக்கு மிகவும் பொறுக்க முடியாதபடி இருப்பதாகச் சொல்கிறார். அதனால் சம்சார பந்தத்திலிருந்து தன்னை விடுவிக்குமாறு பகவானிடம் விண்ணப்பிக்கிறார். இந்தப் பிரபந்தத்தில் எம்பெருமானாகிய நாயகனிடம் ஆழ்வார் தாம் பெண்மைத் தன்மை அடைந்து பேசுவனவாக இவை அமைந்திருக்கும். இந்தப் பாசுரங்கள் ரிக் வேத சாரமாகும்.

திருவிருத்தத்தில் ஒரு பாசுரம்...

**வணங்கும் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால்
பிணங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி அவை அவைதோறும்
அணங்கும் பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய்
இணங்கு நின்னோரையில்லாய் நின்கண் வேட்கை எழுவிப்பனே**

வணங்கும் துறைகள் பலப்பலவாக்கி வைத்தாய். எதிர்க் கருத்துகளால் வேறுபடும் – பிணங்கும் சமயங்கள் பலவற்றையும் ஆக்கி வைத்தாய். தெய்வங்கள் பலவற்றையும் நீயே ஆக்கி உன் உருவத்தையே பரவ வைத்திருக்கிறாய். உனக்கு இணை யாரும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட உன்மேல் எனக்கு விருப்பம் எழுகிறது.

பெரிய திருவந்தாதி

நம்மாழ்வாரின் பெரிய திருவந்தாதி முழுவதும் வெண்பாவினால் ஆனது. இது, 87 வெண்பாக்களைக் கொண்டது. இதில் தாம் பெற்ற பகவதனுபவத்தில் ஆசையானது கட்டுக்கடங்காமல் மேன்மேலும் பெருகியது. அந்த அனுபவத்தை முழுவதும் பெற ஆழ்வார் பெறுவதற்காக ஏங்கும் நிலை இதில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இந்தப் பிரபந்தத் தொடக்கத்தில் ஆழ்வார் தம் நெஞ்சை அழைத்து, தம்முடன் பகவதனுபவத்தில் ஒத்துழைக்குமாறு வேண்டுகிறார். இறுதியில் தம் நெஞ்சுக்கு நல்லுபதேசம் நல்கி, இந்தப் பிரபந்தத்தை நிறுவுகிறார். இது அதர்வண வேத சாரமெனப் போற்றப்படுகிறது.

ஆழ்வார் தம் நெஞ்சுடன் பேசிக்கொள்வதான அழகான வெண்பாக்கள் இவை...

**புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்
இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம் – இகழோம்மற்று
எங்கள்மால் செங்கண்மால் சீறல்நீ தீவினையேம்
எங்கள்மால் கண்டாய் இவை.**

சிவந்த கண்களுடைய எங்கள் திருமாலே, உன்னை நாங்கள் புகழ்வோம், புகழ்மாட்டோம்; பழிப்போம், பழிக்க மாட்டோம்; மதிப்போம், மதிக்காமலும் இருப்போம். நீ அதற்காக எங்களைக் கோபித்துக் கொள்ளாதே... உன்னைச் சரியாக எங்களால் புகழவே முடியாது. இது என்ன தீவினை, இது என்ன பிரேமை?... நீ எங்கள் மாலாயிற்றே!

கடவுள் யார் என்பதில் இருக்கும் ஐயத்தை இந்தப் பாசுரத்தில் இப்படித் தெரிவிக்கிறார்...

**அவனாம் இவனாம் உவனாம் மற்று உம்பர்
அவனாம் அவன் என்றிராதே _ அவனாம்
அவனே எனத்தெளிந்து கண்ணனுக்கே தீர்ந்தாய்
அவனே எவனேலும் ஆம்**

கடவுள் யார் என்பதில் ஐயமா? அது அவனா, இவனா? இல்லை இரண்டு பேருக்கு இடையில் உள்ள உவனா? அல்லது அமரர் லோகத்தில் இருப்பவனா என்றெல்லாம் கலங்க வேண்டாம், உறுதியாக அவன் கண்ணனே எனத் தெளிந்தோம்.

திருவாய்மொழி

இதுவே ஆழ்வாரின் சரமப் பிரபந்தமாம். அதாவது சரணாகதியடைந்து, அவன் திருவடி அடைதலைக் கூறும் பிரபந்தம் எனக் கொள்ளலாம். இது சாம வேத சாரம் என்பர் பெரியோர்.

ஒரு தாய், தன் குழந்தைக்கு எப்படி அஜீரணமாகாத அளவிலும், அதே நேரம், பசியைத் தணிக்கிற வகையிலும் பார்த்துப் பார்த்து பக்குவமாகச் சோறிடுவாளோ, அப்படி பகவானும் தனக்கு பகவத் விஷயங்களிலே ருசியை ஏற்படுத்தியதையும், அந்தப் பரபக்தி, பரஞான, பரம பக்தியாகக் கொண்டு, பக்குவமானதையும், அதன் பிறகு, இந்த உலக சம்பந்தம் அறுத்து வீடுபேறு பெற்றதையும் தெரிவிக்கிறது இந்தப் பிரபந்தம். இதில் சகல சாஸ்திர சாரமாகச் சொல்லப்படும் அர்த்த பஞ்சகமும் சொல்லப்படுகிறது. இறை நிலை, உயிர்நிலை, சரணாகதியாகிற நெறி, ஊழ்வினை, பேறாகிய அந்தம் இல்லாத பேரீன்பம் போன்றவை விவரிக்கப்படுகின்றன.

இப்பிரபந்தம் நூறு பதிகங்களாக அமைந்த ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாசுரங்களைக் கொண்டது.

ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழிக்கு மற்றைய அருளிச் செயல்களைக் காட்டிலும் ஏற்றம் அதிகம் உண்டு. திருவாய்மொழிக்குத்தான் வைணவ மரபில் அதிக வியாக்கியானங்கள் உள்ளன. குருகைப்பிரான் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படி, நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதாயிரப்படி, பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளை அருளிச் செய்ததை வடக்கு திருவீதிப்பிள்ளை படியெடுத்த ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி, அழகிய மணவாள ஜீயர் அருளிய பன்னீராயிரப்படி - இப்படிப் பல வியாக்யானங்கள் திருவாய்மொழிக்கு உண்டு என்பது இதன் சிறப்பு.

திருவாய்மொழியின் ஆயிரம் பாசுரங்களுக்கும் ஏற்றவாறு அதன் அர்த்தத்தைச் சுருக்கி நூறு வெண்பாக்களால் மணவாள மாமுனிகள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியைப் படைத்துள்ளார். இதில், பத்து பாசுரங்களுக்கு ஒரு வெண்பா என்ற வகையில் இந்த நூற்றந்தாதியைப் படைத்துள்ளார். திராவிட வேதம் என்று சொல்லப்படும் இந்தத் திருவாய்மொழியில், வேத உபநிஷதக் கருத்துகள் அனைத்தும் இருக்கின்றன.

திருவாய்மொழியின் முதல் பாசுரத்தில் பகவானின் குணநலன்களைப் பட்டியலிடுகிறார் ஆழ்வார். அவன் குணமற்றவன் என்ற வேற்று மதக் கருத்தை மறுத்து, அவனுடைய குணங்களை இதில் அடுக்குகிறார்.

**உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் யவனவன்
மயரவற மதிநலம் அருளினன் யவனவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவனவன்
துயர்அறு சுடர் அடி தொழுது எழன் மனனே 1.1.1**

தன்னைவிட உயர்ந்த குணங்கள் இல்லாதவன் எனலானோ, அறியாமை (மயர்வு) விலக ஞானத்தையும் பக்தியையும் அருளியவன் எனலானோ, மறத்தல் (அயர்வு) இல்லாத தேவர்களுக்குத் தலைவன் எனலானோ, துயரங்களைப் போக்குகிற அவனது அடிகளை வணங்கி எழு மனமே என்று தெளிவாக்குகிறார்.

**நாமவ னிவனுவன், அவளிவளுவளெவள்
தாமவரிவருவர், அதுவிது வுதுவெது
வீமவை யிவையுவை, யவைநலந் தீங்கவை
ஆமவை யாயவை, யாய்நின்ற அவரே. 1.1.4**

**அவரவர் தமதம தறிவறி வகைவகை
அவரவர் ரிறையவ ரெனவடி யடைவர்கள்
அவரவர் ரிறையவர் குறைவில ரிறையவர்
அவரவர் விதிவழி யடையநின் றனரே. 1.1.5**

அவரே அனைத்தாகவும் இருக்கிறார் என்பதை, 1.1.4 பாசுரத்தில் காட்டுகிறார். அவரவர், தங்கள் தங்கள் அறிவினால் அறியப்படுகிற மற்ற தெய்வங்களைத் தொழுதெழலாம். ஆனால் அவரவர் விதிப்படி அந்தந்த வழியை அடையச் செய்வது அந்த தெய்வங்களினுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் திருமாலே.

**திடவிசும்பு எரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
படர்பொருள் முழுதுமாய் அவை அவைதொறும்
உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்
சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே 1.1.7**

திடப்பொருட்கள், ஆகாயம், காற்று, நீர், நிலம் இவை எல்லாவற்றிலும் படர்ந்த பொருள் ஆனவன் அவன். அவற்றில் உடலுக்குள் உயிர்போல மறைந்து உள்ளேயும் வெளதயேயும் வியாபித்திருக்கிறான். வேதத்தில் உள்ளவன். இவையெல்லாம் உண்டவனும் இவனே. பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அத்தனை பொருட்களிலும் சாரமாக விரவியிருப்பவன். இந்தக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் என்ற வார்த்தைதான் பகவத் ராமானுஜருக்கு ஸ்ரீபாஷ்யம் எழுதும்போது கைகொடுத்தது என்பர் பெரியோர்.

இந்தப் பாசுரம், முதல் பத்தின் சிகரம் போன்றது.

**உளன் எனில் உளன் அவன் உருவம் இவ்வுருவுகள்.
உளன் அலன் எனில் அலன் அவன் அருவம் இவ்வருவுகள்
உளனென இலனென அவைகுணமுடைமையில்
உளன் இரு தகைமையோடு ஒழிவிலன் பரந்தே**

அவன் உண்டு என்று சொன்னால் உண்டு. இல்லை என்று சொன்னால் இல்லை. இருக்கிறான், இல்லை என்னும் இரண்டு நிலைகளையும் உடையதாலே உருவமுள்ளவைகளும் உருவமற்றவைகளும் பெருமானின் ஸ்தூல, சூட்சும சரீரமாகக்

கருதப்படும். இவ்விரண்டு தன்மைகளோடு எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா இடங்களிலும் உள்ளவன் அவனே!

இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் உள்ள பாசுரங்கள்...

**வீடுமின் முற்றவும்
வீடுசெய்து உம்முயிர்
வீடுடையானிடை
வீடு செய்ம்மின்னே**

எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடுங்கள். அப்படி விட்டுவிட்டு உங்களுடைய உயிரை சொர்க்கத்தில் உள்ளவனிடையே ஒப்படைத்து விடுங்கள்.

**மின்னின் நிலையில
மன்னுயிர் யாக்கைகள்
என்னுமிடத்து இறை
உன்னுமின் நீரே.**

மின்னலைக் காட்டிலும் நிலையற்றது நம் உடல். இதைக்கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால், இறை எண்ணம் தானாய் உள்ளே புகும்.

**நீர் நமது என்றிவை
வேர்முதல் மாய்த்து இறை
சேர்மின் உயிர்க்கு அதன்
நேர்நிறை யில்லே**

நான் எனது என்கிற அகங்கார மமகாரங்களை வேரோடு மாய்த்து இறைவனைச் சேருங்கள். அதற்கு ஈடானது வேறு எதுவும் இல்லை.

**இல்லதும் உள்ளதும்
அல்லதும் அவன் உரு
எல்லையில் அந்நலம்
புல்கு பற்றற்றே**

இருப்பது, இல்லாதது, அல்லாதது எவையுமே அவன் உருவம்தான். எல்லையில்லாத பேரானந்தத்தை பற்றுக்களை அறுத்து ஏற்றுக்கொள்க.

**அற்றது பற்றெனில்
உற்றது வீடுயிர்
செற்றது மன்னுறில்
அற்றிறை பற்றே**

பற்றுக்களை அற்றுப்போகச் செய்தால், வீடுபேறு நிச்சயம். அதற்கு இறைப் பற்று என்ற ஒன்றினைப் பற்றுக்கள் என்கிறார் ஆழ்வார். இவ்விடத்து திருவள்ளுவரின்,

**பற்றுக்க பற்றற்றான் பற்றினை, அப்பற்றை
பற்றுக்க பற்று விடற்கு**

- என்னும் குறள் ஒப்புமைப்படுத்துகிறது.

இப்படி திருவாய்மொழியின் ஆயிரம் பாசுரங்களும் அவற்றின் உள்ளர்த்தங்கள் நவீன தத்துவங்களை ஒட்டியவாறு விரிவடைந்துகொண்டே செல்லும்...

**ஆழி எழச் சங்கும் வில்லும் எழத் திசை
வாழியெழத் தண்டும் வானும் எழ அண்டம்
மோழை எழ முடி பாதம் எழ அப்பன்
ஊழியெழ உலகம் கொண்டவாறே**

திருவாய்மொழியின் (7-4-1) இந்தப் பாசுரம், பிரபஞ்சத்தின் ஆரம்பக் கணத்தை விவரிக்கிறது. முக்கியமான சிருஷ்டித் தத்துவங்களைச் சொல்கிறது. முதலில் சக்கரம் எழுந்தது. பின் சங்கம், வில், கதை, வானும் எழுந்தன. எட்டுத் திசைகளிலிருந்தும் வாழ்த்துக்கள் எழுந்தன. பிரபஞ்சம் எனும் முட்டை (மோழை) உடைந்தது. அதிலிருந்து தலையும் பாதமும் எழுந்தன. காலம் எழுந்தது; உலகம் வந்தது.

இப்படிக் கடவுள் தன்னைத்தானே சிருஷ்டித்துக் கொள்ளும் சிருஷ்டி தத்துவம் ஆழ்வாரால் விளக்கப்படுகிறது. நம்மாழ்வாரும் பெண்மையடைந்து, கண்ணனை

மோகித்துப் பாடும் பாசுரங்கள் ஏராளம். தான் பராங்குச நாயகியாகி கண்ணனை மோகித்துப் பாடும் பாசுரங்களில், உருக்கமான சூழ்நிலை நிலவுவதை நாம் உணர்ந்தறியலாம்.

இங்கே இவள் கண்ணனை நினைத்தவாறே ஏங்கிக் கிடக்கிறாள். அப்போது, கண்ணன் பகவத்கீதையில் கூறியதை எண்ணிப் பார்த்தவளாய், அவன் சொன்னவற்றை மொழிகிறாள்... ஆழ்வார் காட்டும் இந்தப் பாடல்தான் கீதையின் மையமான சிந்தனை.

கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் கொண்டேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் கீண்டேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலம் உண்டேனும் யானே என்னும்
கடல் ஞாலத்து ஈசன் வந்து ஏறக்கொலோ
கடல் ஞாலத்தீர்க்கு இவை என் சொல்கேன்
கடல் ஞாலத்து என் மகள் கற்கின்றனவே

நீரையும் நிலத்தையும் செய்தது நானே; அது ஆவதும் நான், அதைக் கொண்டதும் நான், அதைப் பிளந்ததும் நான், உண்டதும் நான் என்று கண்ணன் சொன்னவற்றை இவளும் மொழிகிறாள். கண்ணன் வந்து இவள் மனத்தே புகுந்ததால் அன்றோ என் மகள் இப்படிப் பேசுகிறாள்...

நம்மாழ்வாரின் பாசுரங்கள் இப்படி வேதத் தத்துவங்களை அழகுத் தமிழில் கொண்டு இலங்குகின்றன. அவை திராவிட தேசத்தின் பக்திச் செழுமையையும் இலக்கிய வளமையையும் என்றென்றும் பறைசாற்றி இப்பூவுலகில் நிலைத்திருக்கும்.

நம்மாழ்வார் வாழி திருநாமம்

ஆன திருவிருத்தம் நூறும் அருளிணான் வாழியே
ஆசிரியம் ஏழு பாட்டு அளித்தபிரான் வாழியே
ஈனம் அற அந்தாதி எண்பத்தேழு ஈந்தான் வாழியே
இலகு திருவாய்மொழி ஆயிரத்துஒருநூற்றிரண்டு உரைத்தான் வாழியே
வான் அணியும் மாமாடக் குருகை மன்னன் வாழியே
வைகாசி விசாகத்தில் வந்து உதித்தான் வாழியே
சேனையர் கோன் அவதாரம் செய்த வள்ளல் வாழியே
திருக்குருகைச் சடகோபன் திருவடிகள் வாழியே
திருக்குருகைப் பெருமாள் தன் திருத்தாள்கள் வாழியே
திருவான திருமுகத்துச் செவி என்னும் வாழியே
இருக்கு மொழி என் நெஞ்சில் தேக்கினான் வாழியே
எந்தை எதிராசர்க்கு இறைவனார் வாழியே
கருக்குழியில் புகாவண்ணம் காத்தருள்வோன் வாழியே
காசினியில் ஆரியனைக் காட்டினான் வாழியே
வருத்தமற வந்து என்னை வாழ்வித்தான் வாழியே
மதுரகவி தம்பிரான் வாழிவாழி வாழியே

Courtesy : <https://www.deivatamil.com/divya-prabandham/nammalwar/30-nammalwar-history.html>

15 நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி சிறப்பு

உயர்வற உயர் நலம்

- ❖ அரங்கனே ஓராண்டு காலம் அமர்ந்து கேட்டது.
- ❖ திருவாய்மொழி சாம வேத சாராம் & துவைய மந்திரத்தின் பொருளை உணர்த்துவது.
- ❖ நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்தில் நான்காவது ஆயிரமாக அமைந்தது. 1102 பாசுரங்களைக் கொண்டது (S.No:2675-3776)
- ❖ அனைத்து திருவாய்மொழி பாசுரங்களும் திருவந்தாதிகளாக அமைந்தது.
- ❖ பத்து பத்து (100 பதிகங்கள்) என ஒவ்வொரு பத்திலும் (பதிகத்திலும்) 11 பாசுரங்கள் கொண்டது (10 x 10 x 11 = 1100).
- ❖ இரண்டாம் பத்து எழாம் திருமொழியில் (2.7) மட்டும் 13 பாசுரங்கள் என இரண்டு பாசுரங்கள் அதிகமாக அமைந்துள்ளது.
- ❖ ஆக திருவாய்மொழி பாசுரங்கள் மொத்தம் 1102.
- ❖ திருவாய்மொழி முதல் பாசுரம்(1)
உயர்வற வுயர்நலம் முடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவனவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே.
.....(திருவாய் மொழி:1.1.1)

திருவாய்மொழி நிறைவு பாசுரம் (1102)

அவாவறச் சூழரியை அயனை அரனை அலற்றி
அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
அவாவிலந் தாதிகளால் இவையா யிரமும் முடிந்த
அவாவிலந் தாதியிப் பத்தறிந் தார்பிறந் தாருயர்ந்தே.
.....(திருவாய் மொழி:10.10.11)

- ❖ திருவாய்மொழி வீதிகளில் ஒதி செல்லாமல் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து ஓதக்கூடியது.

16 ஸ்ரீசடாரி-நம்மாழ்வார்

நம்மாழ்வாரையே தெய்வமாகப் போற்றிய “மதுர கவி ஆழ்வார்” , ‘தேவு மற்றறியேன் குருகூர் நம்பி பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே’ என்று ‘எனக்கு வேறு எந்தத் தெய்வமும் தேவை இல்லை. குருகூர் நம்பியான நம்மாழ்வாரின் பெயரைச் சொன்னபடியே இருப்பேன்’ என்று சொல்கிறார்.

ஸ்ரீசடாரி

திருமால் கோவில்களில் ‘ஸ்ரீ சடாரி’ என்னும் திருமால் பாதங்கள் சடகோபன் (நம்மாழ்வார்) என்றே வழங்கப்படுகின்றன.

17 நம்மாழ்வாரின் பிறபெயர்கள்

சடகோபன் மாறன் காரிமாறன் பராங்குசன் வகுளாபரணன் குருகைப்பிரான் குருகூர் நம்பி திருவாய்மொழி பெருமாள் பெருநல்துறைவன் குமரி துறைவன் பவரோக பண்டிதன் முனி வேந்து பரப்ரம்ம யோகி நாவலன் பெருமாள் ஞான தேசிகன் ஞான பிரான் தொண்டர் பிரான்	நாவீரர் திருநாவீறு உடையபிரான் உதய பாஸ்கரர் வகுள பூஷண பாஸ்கரர் ஞானத் தமிழுக்கு அரசு ஞானத் தமிழ் கடல் மெய் ஞானக் கவி தெய்வ ஞானக் கவி தெய்வ ஞான செம்மல் நாவலர் பெருமாள் பாவலர் தம்பிரான் வினவாது உணர்ந்த விரகர் குழந்தை முனி ஸ்ரீவைணவக் குலபதி பிரபன்ன ஜன கூடஸ்தர் மணிவல்லி பெரியன்
---	--

18 நம்மாழ்வாரால் பாடப்பெற்ற தலங்கள்

1. திருவரங்கம், 2. திருப்பேர்நகர், 3. கும்பகோணம், 4. திருவிண்ணகர், 5. திருக்கண்ணபுரம், 6. திருமாலிருஞ்சோலைலை, 7. திருமோகூர், 8. திருக்குருகூர், 9. ஆழ்வார் திருநகரி, 10. ஸ்ரீவரமங்கை, 11. திருப்புளிங்குடி, 12. திருப்பேரை, 13. ஸ்ரீவைகுந்தம், 14. வரகுணமங்கை, 15. பெருங்குளம், 16. திருக்குறுங்குடி, 17. திருக்கோவலூர், 18. திருவநந்தபுரம்,	19. திருவண்பரிசாரம், 20. திருக்காட்கரை, 21. திருமூழிக்களம், 22. திருப்புலியூர், 23. திருச்செங்குன்றூர், 24. திருநாவாய், 25. திருவல்லவாழ், 26. திருவண்வண்டூர், 27. திருவட்டாறு, 28. திருக்கடித்தானம், 29. திருவாறன்விளை, 30. திருவேங்கடம், 31. திருவயோத்தி, 32. துவாரகை, 33. வடமதுரை, 34. திருப்பாற்கடல், 35. பரமபதம்.
---	---

19 திருப்புளிய மர வரலாறு

ஸ்ரீராமர் தனது அவதாரப் பயனை உலகத்திற்கு வழங்கி வைகுண்டம் செல்வதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பாக, அயோத்தியில் ஸ்ரீராமரைக் காண எமதர்மராஜா வந்திருந்தார். நாங்கள் இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது யார் வந்தாலும் உள்ளே விட வேண்டாம் என ராமர், **இலக்குவனுக்கு ஆணையிட்டார்.**

அந்த சமயத்தில், **துர்வாச முனிவர்** அங்கு வர, அவரது கோபத்தை அறிந்த இலக்குவன், ராமரது ஆணையை மீறி முனிவரை உள்ளே விட்டான். ராமன் முனிவரை நல்ல விதமாக உபசரித்து வழியனுப்பி தனது பேச்சை மீறிய இலக்குவன் மீது கோபம் கொண்டார். எமதர்மராஜரும் சென்றபின், இலக்குவனைப் பார்த்து **"நீ அசையாப் பொருளாக ஆவாயாக"** என சாபமிட்டார்.

இலக்குவன் தன் சகோதரனிடம் மன்னிப்பு கோரினார். மனமிரங்கிய **ராமர்**, நான் அளித்த சாபம் நடந்தே தீரும் எனக் கூறினார். உனக்கு மட்டுமல்ல, இந்தப் பிறவியில் நிரபராதியும், கர்ப்பிணியுமான சீதா தேவியை காட்டுக்கு அனுப்பிய காரணத்தால் **நான்**, "உறங்காப் புளியாக, அசையாப் பொருளாக மாறப் போகும் உன் அருகிலேயே, ஐம்புலன்களையும் வென்ற பிரம்மச்சாரியாக **சடகோபன்** என்ற பெயருடன் அவதரிக்கப் போகிறேன்" எனக் கூறினார்.

கற்பக விருட்சம் போல் இந்த **உறங்காப்புளி மரம்** அமைந்துள்ளது. இதன் இலைகள் இரவிலும் மூடாது. உறங்காமல் இவ்வுலகைக் காக்கும். இந்த உறங்காப் புளியமரம், **ஸ்ரீ இலக்குவனின் அவதாரமாகவே** காட்சி அளிக்கிறது. **இந்தப் புளிய மரம் பூக்கும், காய்க்கும், ஆனால் ஒருபோதும் பழுத்ததில்லை.**

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளைக் கடந்து இன்றும் நமக்குக் காணக் கிடைக்கிறது நம்மாழ்வார் தவம் செய்த இம்மரம், சுமார் **5100** ஆண்டுகள் பழைமை உடையது. ஆனால் இன்றும் செழுமையுடன் உள்ளது என்பது ஆச்சரியம் அளிக்கிறது. இந்த மரத்தினைச் சுற்றி **36** திருக்கோயில்களின் பெருமாள் திருவுருவங்கள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளதால், இங்கு வந்து வழிபட **36** திவ்விய தேசங்களுக்கு சென்று வந்த பலன் கிடைக்கும்.

ஆழ்வார் திருநகரி தலம்-திருப்புளிய மரம்

கம்பர், ராமானுஜர் வழிபட்ட, இந்த குருகூர் ஸ்தலம், மணவாள மாமுனிகள் அவதரித்த தலமும் ஆகும்.

இந்தக்கோவிலில் **ஆதிசேஷனே(இலக்குவனன்)**, **புளியமரமாக** வீற்றிருப்பதால் இத்தலத்திற்கு '**சேஷ-ஷேத்திரம்**' என்று பெயர். நாகதோஷம் உள்ளவர்கள் இத்தல பெருமாள், நாச்சியார்கள், கருடன், நம்மாழ்வார் மற்றும் இத்தல புளிய மரத்துக்கு நெய் விளக்குகள் ஏற்றி வழிபட்டால், **நாக தோஷங்கள் உடனடியாக விலகும்.**

20 நம்மாழ்வார் வாழி திருநாமம்

ஆன திருவிருத்தம் நூறும் அருளினான் வாழியே

ஆசிரியம் ஏழு பாட்டு அளித்தபிரான் வாழியே

ஈனம் அற அந்தாதி எண்பத்தேழு ஈந்தான் வாழியே

இலகு திருவாய்மொழி ஆயிரத்துஒருநூற்றிரண்டு உரைத்தான் வாழியே

வான் அணியும் மாமாடக் குருகை மன்னன் வாழியே

வைகாசி விசாகத்தில் வந்து உதித்தான் வாழியே

சேனையர் கோன் அவதாரம் செய்த வள்ளல் வாழியே

திருக்குருகைச் சடகோபன் திருவடிகள் வாழியே

திருக்குருகைப் பெருமாள் தன் திருத்தாள்கள் வாழியே

திருவான திருமுகத்துச் செவி என்னும் வாழியே

இருக்கு மொழி என் நெஞ்சில் தேக்கினான் வாழியே

எந்தை எதிராசர்க்கு இறைவனார் வாழியே

கருக்குழியில் புகாவண்ணம் காத்தருள்வோன் வாழியே

காசினியில் ஆரியனைக் காட்டினான் வாழியே

வருத்தமற வந்து என்னை வாழ்வித்தான் வாழியே

மதுரகவி தம்பிரான் வாழிவாழி வாழியே

இடமிருந்து வலம்:-

- 1) தாளதாமரைத்தடமணிவயல் -----(5),
- 2) விடமுடையரவில் பள்ளி விரும்பினான் உறையும் இந்த நகருக்கு இன்றே புகுதும்! என நம்மை வற்புறுத்துகிறார் ஆழ்வார் (9)
- 3) ருக்வேதஸாரமாக நம்மாழ்வார் அருளியது? (7),
- 4) 'கருவிருத்தக்குழி நீத்தபின்...' தனியனை அருளிய ஆசார்யர்? (8)
- 5) திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் குணங்களையும் ஒரு பதத்தில் சுருக்கி அர்த்தச்செறிவுடன் ஆவளியாக தந்தருளிய ஆசார்யர்?(7)
- 6) '... தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்தமிழ்மறை வாழ்ந்தது....' என நம்மாழ்வாரைப் புகழ்ந்து பாடியவரின் பின்பாதி? (5),
- 7) '-----இவனென்று தன்தேற்றி, என் நாமுதல் வந்து புகுந்து நல்லின் கவி.....'(5)
- 8) நம்மாழ்வாரின் தந்தையார் பெயர்? (4)
- 9) அளவில் சிறியதாக இருந்தும், பெரிய பெயர்பெற்ற ஆழ்வாரின் பிரபந்தம்? (9)

மேலிருந்து கீழ்:-

- i) 'வேறொன்றும் நானறியேன்' என வாழ்ந்த குருகூர் நம்பியின் அன்பன் ? (9),
- ii) 'முந்துற்ற நெஞ்சே! முயற்றிதரித்துரைத்து.....' தனியனை அருளியவர்? (7)
- iii) திருவாசிரியம் பாசுரங்களின் இலக்கண வகைஎன்ன? (6)
- iv) 'மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும், என் -----உன்னையானே! (8)

கீழிருந்து மேல்:-

- a) ஆழ்வார்திருநகரியின் மற்றொரு பெயர்? (7)
- b) நம்மாழ்வாரின் தாயார் 'உடைய நங்கையாரின்' ஊர் எது? (9)
- c) ----- பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி செங்கனிவாய் எங்களாயர் தேவே. (6)

உங்கள் விடைகளை சரி பார்க்க, 72 ம் பக்கம் பார்க்க

22 மதுர கவியாழ்வார்-நம்மாழ்வார் சந்திப்பு

வட நாட்டில், அயோத்தியில், **மதுர கவியாழ்வார்** தங்கி இருக்கையில் ஒரு புது விதமான பேரொளியைக் கண்டார். அவ்வொளி, தென்திசையில் இருந்து வருகிறது என்பதை அறிந்து, தென்னகத்தை நோக்கிப் பயணித்தார்.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஸ்ரீரங்கத்திலுள்ள கோவிலிலிருந்து அந்த **ஒளி** வருகிறது என்று எண்ணி, மதுரகவியாழ்வார், திருவரங்கத்தை அடைந்தார். ஆனால், அந்த ஒளி மேலும் தென்திசையில் இருந்து வந்தது. எனவே, அவ்வொளி வந்த திசையை நோக்கிச் சென்ற போது, அது **நம்மாழ்வார்** வீற்றிருந்த புளியமரத்தை அவருக்குக் காட்டியது.

மதுர கவியாழ்வார்-நம்மாழ்வார்

மதுரகவியார், ஆழ்வாரை நோக்கி, 'உயிரற்றதாகிய பிரகிருதியினால் ஆகிய உடம்பில் அணு வடிவாயுள்ள ஆன்மா புகுந்தால் எதனை அனுபவித்துக்கொண்டு எவ்விடத்தில் இன்பம் உண்டென்று எண்ணியிருக்கும்?' என்ற பொருள் அடங்கிய, "**செத்தத்தின் வயிற்றிற் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?**" என்று கேட்டார்.

அதற்கு ஆழ்வார், "அந்த உடலின் தொடர்பினால் ஆகும் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் இவ்வைந்தினால் வரும் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே 'இன்புற்றேன்; இளைத்தேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே கிடக்கும்" என்ற பொருள் அடங்கும்படி, "**அத்தை தின்று அங்கே கிடக்கும்**" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

அதாவது, செத்தது என்பது உடல்; சிறியது என்பது உயிர். உயிரானது உடலினுள் இருக்கும் பொழுது அதற்கென்று தனியான இன்பம், துன்பம் எதுவும் கிடையாது. உடல் நொந்தால்,

உயிரும் நோகும்; உடல் இன்புற்றால், உயிரும் அப்படியே இன்பும். அதனால், உயிரானது உடலின் இன்ப, துன்பங்களைத் தின்று, அங்கேயே இருக்கும். என்று, அந்த உயிர் உண்மையை(தன்னிலை அறிதல்) உணர்கிறதோ, அன்று அது இறைவனைப் பற்றிய எண்ணங்களையே உணவாக உண்டு, அவரது திருவடி நிழலிலே நீங்கா நிலைத்துவிடும்.

பிறப்பின் போது, ஒரு ஆன்மா எந்த வகையான உடலுள் புகுகிறதோ அந்த உடலுக்கேற்ப அதன் தோற்றத்திற்கேற்ப மட்டுமே சுகதுக்கங்களை அடைய முடியும் என்றும், மெய்ஞ்ஞானத்தை உணர்வதென்பது அந்த உடம்புடன் சம்மந்தப்பட்ட குணநலன்களையும் சார்ந்தது.

முக்தி அடைவதற்கு, ஆன்மாவுக்கு கிடைக்கும் கூடும் முக்கியமாகிறது ! ஆன்மா உய்வுற ஒரு ஜென்மமும் ஆகலாம், பல ஜென்மங்களும் ஆகலாம்! இங்கே, உடல் 'செத்தது' ஆகவும், ஆன்மா 'சிறியது' ஆகவும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.என்று சொன்ன ,நம்மாழ்வாரின் அந்த பதிலைக் கேட்ட கணத்திலிருந்து, மதுரகவி அங்கேயே தங்கி, நம்மாழ்வாரின் பிரதான சீடராகி, அவருடைய திருவடிகளிலே தம்முடைய முடியுற வணங்கிக் கைகூப்பி, நின்று, "அன்புடையீர், அடியேனை ஆட்கொண்டருள்வீர்"என்று வேண்டினார்.

நம்மாழ்வார் மதுரகவியாரைப் பார்த்து, "நாம் பகவானை அனுபவித்து அருளிச் செய்யும் திவ்யப்பாசுரங்களை பட்டோலையில் பதிவு செய்ய வேண்டும் எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, மதுரகவியாரும் பட்டோலையை அலங்கரிக்க, நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி எனும் நான்கு தமிழ் மறைகளை அருளினார்.

ஆனால், அதற்கு பிறகும் கூட, நம்மாழ்வார் அந்த இடத்தை விட்டு நகரவேயில்லை.எம்பிரானின் அவதாரம் தானே நம்மாழ்வார், அவருக்கே அவர் இருக்கின்ற இடங்கள் எல்லாம் தெரியாதா, என்ன? நம்மாழ்வார், திருவாய் திறந்து பாசுரங்களை எல்லாம் பாடத்துவங்கின போது, திருமாலின் திவ்ய தேசங்கள் அனைத்தும் அவர் மனக்கண்ணில் தோன்றின.

23 நம்மாழ்வார் திவ்யப் பிரபந்தங்கள்

நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தத்தில் 1000 க்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் நம்மாழ்வாரால் பாடப்பெற்றவை ஆகும். அவரது திருமொழிகள் மொத்தம் 4 ஆகும். அவை,

திருவிருத்தம்-100 பாசுரங்கள் (**ரிக்** வேதசாரம்)
திருவாசிரியம்-7 பாடல்கள் (**யசூர்** வேதசாரம்)
பெரிய திருவந்தாதி-87 பாடல்கள் (**அதர்வண** வேதசாரம்)
திருவாய்மொழி-1102 பாடல்கள் (**சாம** வேத சாரம்)

இவ்வாறு, ரிக், யசூர், சாம, அதர்வண என்னும் 4 வேதத்தினையும், தமிழில் படைத்து, தமிழ் மக்களும் வேதத்தின் அர்த்தங்களைப் புரிந்து அதன் பலனை அடைய அருளிச்செய்ததினால், நம்மாழ்வார், 'வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்' என்று அழைக்கப்படுகின்றார். இவரது பாடல்கள் அனைத்திலும் வேதத்தின் சாரம் செறிந்து இருப்பதை, அவரது பாடல்களை உளமார ஓதும் வேளையில் உணரலாம். இவர், இறைவனை தலைவனாகவும், தன்னை தலைவியாகவும் வைத்து பாடினார், **ஆழ்வாரகளில், மிக அதிகமாக 1296 பாசுரங்களை அருளிச் செய்தார்.**

உயர்வற வுயர்நலம்முடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் யவனவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி யவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே.

.....>>>(திருவாய் மொழி:1.1.1)

உலகு உய்யச் பாமாலைகளால் பரந்தாமனைப் பாடிய நம்மாழ்வார் , திருப்புளியடியில் முப்பத்தோராண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

வைணவர்களின் தமிழ் வேதமாகிய நாலாயிரத்துள் முதல் மூன்றாம் மூன்றாம் ஆயிரத்துள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.திருவாய்மொழி **நான்காம்** ஆயிரமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த **திருவாய்மொழி** (தெய்வப் பேச்சு, "பகவத் விஷயம்") என்று அழைக்கப் படுகிறது. வைணவ பாரம்பரியத்தில் திருவாய்மொழிக்கு மிக உயரிய இடம் தரப்பட்டுள்ளதற்கு, இராமானுசரும், அவருக்கு பின்னால் வந்த வேதாந்த தேசிகரும், மணவாள மாமுனிகளும் போற்றினார்கள். இராமானுசரின் முதன்மைச் சீடரான திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்கு உரை எழுதியுள்ளார்.

வியாசாவதாரம் எடுத்துப் பிரம்ம சூத்திரங்களை இயற்றிய இறைவனே நம்மாழ்வாராக அவதரித்துத் அந்தப் பிரம்ம சூத்திரத்தினுடையவும், வேத வாக்கியங்களினுடையவும் அர்த்தங்களை விளக்க வேண்டி திருவாய்மொழியை அருளிச் செய்ததாக வைணவர்கள் நம்புகின்றனர். 'மன்னும் வழி வளநாடன் மாறன் திருக்குருகூர் சடகோபன் தமிழ்' என்று நாதமுனி குறிப்பிடுவதை வைத்து இவ்வாழ்வார் பாண்டிய மரபினர் என்று கூற முடியும்.

"குறுமுனிவன் முத்தமிழும் எம் குறளும்
சிறுமுனிவன் வாய் மொழியின் சேய்"

25 கண்ணிநுண்சிறுதாம்பு-மதுர கவியாழ்வார்

நம்மாழ்வாரிடம் பட்டோலையை அலங்கரித்த மதுரகவி ஆழ்வார் வைகுந்தநாதனைப் பாடாமல் மதுரமானதும், அன்பு நிறையப் பெற்றதுமான, "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" என்று தொடங்கும், பதினொரு பாசுரங்களால் நம்மாழ்வாரைப் பாடியுள்ளார்.

நூல் இயற்றப் புகுவோர் முதலில் விநாயகருக்கு வணக்கம் கூறுதலைப் போன்று, **நம்மாழ்வாருக்கு வணக்கம் கூறுதல்** மரபாயிற்று.

இதனால்தான், கம்பர் ராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கேற்றும்போது, 'நம் சடகோபனைப் (நம்மாழ்வார்) பாடினாயோ?' என்று கேட்டாராம் பெருமாள். கம்பர் உடனடியாக நம்மாழ்வாரைப் போற்றி, 'சடகோபரந்தாதி' பாடினார்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

தனியங்கள்

அவிதி₃த விஷயாந்தரஸ் ஸடாரேர்
உபநிஷதா₃ம் உபகா₃ந மாத்ர போ₄க₃ : |
அபிச குணவஸாத் ததேக ஸேஷி
மதுரகவிர் ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து. ||

வேறொன்றும் நான் அறியேன் வேதம்தமிழ்செய்த *
மாறன்சடகோபன் வண்குருகூர் ஏறெங்கள் *
வாழ்வாமென்றேத்தும்* மதுரகவியார் எம்மை
ஆள்வார் அவரே அரண்.

§ கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் * கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயன் * என்னப்பனில் **
நண்ணித்தென்குருகூர் * நம்பிஎன்றக்கால் *
அண்ணிக்கும் அமுதூறும் * என்நாவுக்கே 1

நாவினால் நவிற்று * இன்பமெய்தினேன் *
மேவினேன் * அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே **
தேவுமற்றறியேன் * குருகூர்நம்பி *
பாவின் இன்னிசை * பாடித்திரிவனே 2

திரிதந்தாகிலும் * தேவபிரானுடை *
கரியகோலக் * திருஉருக்காண்பன்நான் **
பெரியவண்குருகூர் * நகர்நம்பிக்குஆள்
உரியனாய் * அடியேன் பெற்ற நன்மையே 3

- நன்மையால் மிக்க * நான்மறையாளர்கள் *
 புன்மையாகக் * கருதுவராதலின் **
 அன்னையாய் அத்தனாய் * என்னையாண்டிடும்
 தன்மையான் * சடகோபன் என்நம்பியே 4
- நம்பினேன் * பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்
 நம்பினேன் * மடவாரையும்முன்னெலாம் **
 செம்பொன்மாடத் * திருக்குருகூர்நம்பிக்கு
 அன்பனாய் * அடியேன் சதிர்த்தேன் இன்றே 5
- இன்றுதொட்டும் * எழுமையும் எம்பிரான் *
 நின்றதன்புகழ் * ஏத்தஅருளினான் **
 குன்றமாடத் * திருக்குருகூர் நம்பி *
 என்றும்என்னை * இகழ்விலன் காண்மினே 6
- கண்டுகொண்டென்னைக் * காரிமாறப்பிரான் *
 பண்டைவல்வினை * பாற்றி அருளினான் **
 எண்திசையும் * அறிய இயம்புகேன் *
 ஒண்தமிழ்ச் * சடகோபன் அருளையே 7
- அருள்கொண்டாடும் * அடியவர் இன்புற *
 அருளினான் * அவ்வருமறையின்பொருள் *
 அருள்கொண்டு * ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினான் *
 அருள்கண்டீர் * இவ்வுலகினில் மிக்கதே 8
- மிக்கவேதியர் * வேதத்தின் உட்பொருள் *
 நிற்கப்பாடி * என்நெஞ்சள்நிறுத்தினான் **
 தக்கசீர் * சடகோபன் என்நம்பிக்கு *
 ஆட்புக்க காதல் * அடிமைப்பயனன்றே. 9
- § பயனன்றாகிலும் * பாங்கல்லராகிலும் *
 செயல் நன்றாகத் * திருத்திப்பணிகொள்வான் **
 குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் * குருகூர் நம்பி *
 முயல்கின்றேன் * உன்தன் மொய்கழற்கன்பையே 10
- § அன்பன்தன்னை * அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்
 அன்பன் * தென்குருகூர் * நகர் நம்பிக்கு **
 அன்பனாய் * மதுரகவி சொன்னசொல்
 நம்புவார்பதி * வைகுந்தம் காண்மினே 11

ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரை வணங்கும் தனியன்

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

தனியன்	பொருள்
மாதா பிதா யுவதய : தனயா விபூதி :ஸர்வம்	என் தாய், தந்தை, பெண்கள், புத்ரர்கள், செல்வம் எல்லாம் கொண்டு
யதேவ நியமேன மதன்வயானாம் ஆத்யஸ்ய ந :குலபதே :	என் ஸந்ததிகளுக்கு முதல்வரான ப்ரபன்ன ஜன ஸந்தான கூடஸ்தராகிய நம் குலபதியான ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரின்
வகுளாபிராமம்	மகிழம்பூ மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்னா	சோபையுடைய திருவடிகளின் முன் தலைவணங்குகிறேன்.

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்